

διαν, Πολυθέλητον Νεότητα, 'Εαρινήν 'Εσπέραν, 'Υμνον της 'Ελευθερίας και Μικρασιάτην.—*Η Γλυκεία 'Ελλάς με την Δούκιαν των Σαλώνων, 'Υπερ Πατρίδος και Σεντενυμένο 'Ελληνόπουλο*—*ο Φλοίσβος της Θαλάσσης με την 'Αναισθητον Καρδίαν, 'Εθνικόν 'Ονειρον και 'Αηδόνα της 'Εσθμον*—*ο Γαλαξίας με τον Πρίγκιπα Σμαργαδον, Ποιητήν του Παργασσοῦ και Ζιγαν*—*ο Οιδείς με τον 'Αγγελον του 'Ελέους, Κωνσταντινον 'Ελληνοπόλιαν, Μαργαρίταν του 'Αγροῦ, 'Αμύμητον Γελοτοποιόν και Κίτρινο Ντόμινο*—*η 'Εσμεράλδα με τὸ Κίτρινο Ντόμινο, Λευκοκύματον Διγαλιόν, 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, Χρυσοπύργον 'Ονειρον και 'Ισπότην των Λευκῶν 'Ορέων*—*Αντίβας ο Καρρηδόσιος με τὸν Κυνηγὸν της Σταροῦθρας, 'Ωραίαν 'Ελληνίδα, Μέλλοντα Διαλωμάτην, 'Υπερ Πατρίδος και 'Αρμα της Νίτης*—*η Νεράιδα των 'Αγρόφων με τὸν Ὀδον του Μοισσοπαράου, 'Υποφώσκουσαν 'Ηώ, 'Ολυμπιονίκην, Χωλὸν Διάβολον και Μαγευμένην 'Ακροθαλασσίαν*—*τὸ Θῦμα του Φθόνου με τὴν Λάτριδα του 'Ωραίου*—*ο Πόθος των 'Ελλήνων με τὸν Αἰθέρα, 'Εσμεράλδαν και Μικρὸν Δόκιμον*—*τὸ Κουφιοκάροδο με τὴν Αἴγλην της 'Ελλάδος, Πτερωτὸν 'Ονειρον, Λευκοκύματον Αἰγαλὸν και Δούκιαν των Σαλώνων*—*τὸ 'Υπερ Πατρίδος με τὸ 'Αγαπητὸ 'Αγγελοῦδι, 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, 'Εσθμὸν Προσωπίον, Γλυκείαν 'Ελλάδα και 'Αντίβαν τὸν Καρρηδόσιον*—*η Γαλανόλευκη με τὸν 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, Κωνσταντινον τὸν Μέγα, Πτερωτὴν Καρδίαν, 'Υπερφωρον Φόλινα και Φῶα-Διάβολον*—*ο Φῶα-Διάβολος με τὸ Κίτρινο Ντόμινο, Λάτριαν του 'Απίρου, Νύκτα της Καστέλλας, Φλοίσβον της Θαλάσσης και 'Ιδιότροπον Σανθούλιαν*—*ο Βομὸς της 'Ελευθερίας με τὴν Φίλην των Ζώων, Πάξ, 'Ισοσφές 'Αστυ και 'Ατικὴν Μυροῖνην*—*η Πτερωτὴ Καρδία με τὸν Ψάλην των 'Ηρώων, Φαληρικὸν Φλοίσβον, Εἰμαρμένην, Γλυκείαν 'Ελλάδα και Μέγα Ρεῦμα*—*τὸ Κύνειον 'Ασμα με τὴν Μιράνταν*—*ο Κρόταλος με τὸν 'Αμύμητον Γελοτοποιόν, Μισοκακότροπον και Λάτριδα της Φύσεως.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βομὸν της 'Ελευθερίας* (δὲν εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι καὶ ποιήματα εὐτράπελα· αὐτὸ, βλέπετε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ποιητοῦ· ὅσον διὰ τὴν κρίσιν μου, ὅτι τὴν ἰδίην προσεχῶς· ἀλλὰ διατί δὲν εἶνε γραμμένο μετ' ὅριον σου;) *Κουφιοκάροδο* (ἐστειλε): *Σταυραστὸν* (ναί, ἀπὸ τότε ἐκάμαμεν πολλὰς προόδους, καὶ εὐχομαι νὰ ἔλθῃς γρήγορα νὰ τὰς ἰδῆς); *Φῶα-Διάβολον, Κυριακὴν Π.* (ἐστάλη ἢ «Μαργ. Στ.») *Μέγα Κωνσταντινον* (τὰ ἔβσημα διατηροῦνται εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ) *Βενιαμὴν τὸν Λέσβιον* (πολὸ ἐγέλασαμεν μετ' ἡμῶν εὐφροσύνην πρωταπριλίῳ σου) *Κύνειον 'Ασμα* (ναί, κάλλιο ἀρᾶ παρά ποτὲ τὸ πρῶτον φευδονυμῶν σου δὲν τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλον· ὥστε προτάσεις μετ' αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ ἐξῆς;) *Πτερωτὸν 'Αγγελιοφόρον, Μαργαρίτην Γαζιαν* (πολὸ μὲν ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· ποῖς τὴν χαρὰ σου τώρα ποῦ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον... δύο ὄρες ἐνωρίτερα! καὶ ὅτι τὸ διαβάξῃς πρώτη... ἀπὸ τὸν Γεωργιάκη!) *Νύκτα της Καστέλλας* (εἰς τὸ προσεγές); *'Εσθμὸν τὸν Φαίηρον*, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὠραῖον δῶρον) *'Ινώ*, (βλέπω ὅτι ἡ ἀνυπομονή σου δὲν ἔχει ὄριον) *Θῦμα τοῦ Φθόνου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 'Απριλίου θάπανθω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 'Ιουνίου

[Ὁ χροῖσις τῶν λύσεων, εἰ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μας εἰς φανίλλου, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

252. Συλλαβόγριφος.
Τέσσαρα καὶ μόνον στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου Συμφωνοῦν νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσῃ, Κ' ἔκσμαν τὸν κόσμον ὅλον ἄνω-κάτω Χωρὶς τίποτε νὰ φύσῃ εἰς τὴν ἴδια θέσι.

253. Στοιχειόγριφος.
"Ἐνας θεὸς ἠθέλητε τὴν κεφαλὴν νὰλλάξῃ Χωρὶς τὸ σῶμα τὸ λοιπὸν καθόλου νὰ περάξῃ Καὶ φήλωσε καὶ φήλωσε... καὶ τότε πᾶ ἐστάθη "Ὅταν ἡ νέα κεφαλὴ στὰ σύννεφα ἐξᾶθη.

254. Αναγραμματισμός.
Γκρεμίζεται ἐν ἄπ' τὰ βουλιὰ
"Ὅχι μετ' ἄλλο φόβερὸ
"Ὅς ἴσως θὰ νομίση,
"Ἄλλ' ἤσυχά καὶ ἀπαλά
Μὲ ἓνα ψιθυρο ἑλαρρὸ...
Πῶς θὰ τὸ ἐξηγήσης;

255. Αἶνιγμα.
Μίνω στῶν γέρον τὰ μυαλὰ καὶ ὄχι στῶν [παιδιῶν]
Εἶμαι τῆς γῶρας μυθική, πανάρχηα βασι- [λισσα].
Κι' ἀκόμη κάποιος σύντροφος πιστὸς τῶν τα- [ξιδιῶν...]

256. Γωνία μετὰ πυραμίδος.
+ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχ. βασιλεὺς
+ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ὁργανοπαίκτης
+ + + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀνάπτει.
+ + + + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία γῶσα.
+ + + + + ★ ★ ★ ★ ★ = Ποταμὸς; Τροία;
+ + + + + ★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἴγ.
+ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀστὴρ.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν οἱ σταυροί. Ἡ κάθετος τῆς εἶνε τροφή· αἱ δὲ ἄλλαι τρεῖς λέξεις κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ἐπίθετον, ἀρχαία πόλις, γεωμετρικὸν σχῆμα.

257-259. Δογοπαίγνια.
1.—Πότε ἐμποροῦμεν νὰ ζυγίσωμεν τὸν ἦλον;
2.—Πῶς θὰ ἐλέγετο ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν θὰ εἶχε κόκαλα;
3.—Ποία εἶνε ἡ συγκινητικώτερα πόλις;

260.-263. Μεταμορφώσεις.
1.—Τὸ λεπτὸν δι' 11 μεταμ. νὰ γίνῃ ὦρα.
2.—Ἡ ὦρα δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ μῆν.
3.—Ὁ μῆν δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ ἔτος.
4.—Τὸ ἔτος δι' 8 μεταμ. νὰ γίνῃ αἰὼν.

264.-268. Μαγικαὶ Συλλαβαί.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἀπλῶν συλλαβῶν, πῆντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
"Οσις, πῆρα, Ἀνάφη, σταυρός, Αἴτην.

269. Ἀκροστοιχίδες Ἀκροστοιχίδων.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῆς Α' ὁμάδος, τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν ἀθηναιο στρατηγόν, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν τῆς Τουρκίας.
Ἐπίσης τῆς Β' ὁμάδος τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλεῖα καὶ τὰ δεύτερα θεῶν.
Τῶν οὕτω σχηματισθόμενων τεσσάρων λέξεων, τὰ πρῶτα γράμματα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον χωρίον τῆς Παλαιστίνης, τὰ δὲ τρίτα γῶραν ἐλληνικήν:

Α' Ὀμάς.) 1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 2, Ἐπίσης. 3, Ρωμαῖος στρατηγός. 4, Ρῆμα. 5, Νῆσος τοῦ Αἴγαίου.
Β' Ὀμάς.) 1, Προφήτης. 2 Ἀρχαία πόλις. 3, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 4, Ζῶον ἄγριον. 5, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

270. Γρίφος Παραστατικός.
Πρόθεσις δισύλλαβος—σύμφωνον—φωνήεν—ἀντωνυμία κατ' αἰτιατ.—σύμφωνον—σύνδεσμος—φθόγγος—θηρίον—πρόθεσις μονοσύλλαβος—ἀντωνυμία ἀρίστος.
[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκτῆς Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.]

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.
141. Πύρρος (πῦρ, ρ, ὤς).—142. Βίος. Βίος.—143. Πέλαγος-πελαργός.—144. Παρίθους.
145. Ε Ρ (Ρήτωρ...) Ε Ι Σ (ἔγεις...) Σ Τ Ο Μ Α (εἰστο μαλλον...) Κ Ρ Α Ν Ι Ο Ν (κρραν'ιον...)
146. ΛΕΩΝΙΔΑΣ (ἐάν, ὠσαννὴ, ναί, Ἰ-δας, Διδῶ, Ἄνα, Σιδῶν).—147. Βασιλοσός.—148.—152. Διὰ τοῦ ΔΡΑ: Ἀράκω, δρόσις, δρόμα, Ἀδραστος, ἀδρανής.—153. Μὴ χροῖσις διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.—154.—NINBY-I. (ὑπόΝοια, Πισίδια, Πλ-Νιος, ἡμερα, δ'Υο, ὡαίνα—ὑπό ν'ι απ εἰ εἰ διὰ πλὴν ἰω—σὶ με ρα—δύο ἰ εν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἐνεκεν ἀπεριγράπτων γεγονότων ἀποχωροῦμεν Συλλόγου «Πανελλήνιος».—Τξένα Δεπάστα, Αἰμυλία Καραβία. (5'—67)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Καλλονῆς καὶ τοποθεσίας.—Mlle Angèle Raude, Nouvar Pacha 10, Alexandrie (Egypte). (5'—68)

Ὁ Μέλλον Διπλωμάτης εὐχαριστεῖ τὸ «Ἑπερ Πατρίδος καὶ τὸν Συλλογον «Νίκη» διὰ τὰ συγχαρητήρια των.—Τὰς Ἀνίδας Κ. Μ. καὶ Μ. Π ἰδιαίτερος χαιρετὴ καὶ εὐχαριστεῖ. (5'—69)

Τοὺς ἀσπασμοὺς σᾶς, ἀγαπηταὶ 'Εσμεράλδα καὶ Γλυκεία 'Ελλάς, τοὺς τῶσον γλυκεῖς, διότι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα μας, ἀνταποδίδω δι' ἐγκαρδίως χαιρετισμῶν.—'Εαρινὴ 'Εσπέρα. (5'—70)

Τὸν ἀγαπητὸν Βασίον Πανογιαννόπουλον, ἀποτυχόντα πρόεδρον Συλλόγου «Νίκης», συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως.—'Εθνικὴ Ἄμυνα. (5'—71)

Π αῦθ τὴν ἀνταλλαγὴν εὐχαριστῶν ὅλους τοὺς ἀποσταλλαντάς μοι.—Γεώργιος Δημάκης, New-York. (5'—72)

Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως μέλη ἡμετέρου Συλλόγου ἐμπιστευθέντα ἡμῖν αἰθὴ διοίκησιν αὐτοῦ.—Προεδρεῖον «Νίκης». (5'—73)

Εὐχαριστῶ θερμῶς μέλη «Νίκης» φηφισάντα ἡμετέροισι ὑποφθίλους, ἀποτυχόντας ἐνεκεν ἐπεμεδᾶσιν ἐλεγάντων Προεδρεῖου.—'Υμνος τῆς 'Ελευθερίας, ἀρχηγὸς ἀντιπολιτευσέως «Νίκης». (5'—74)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Ἐτήσια... φρ. 8,—	Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος... » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50	
Τριμήνος... » 2,50	Τριμήνος » » 3,—	
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὄδὸς Ἐθνομίχου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

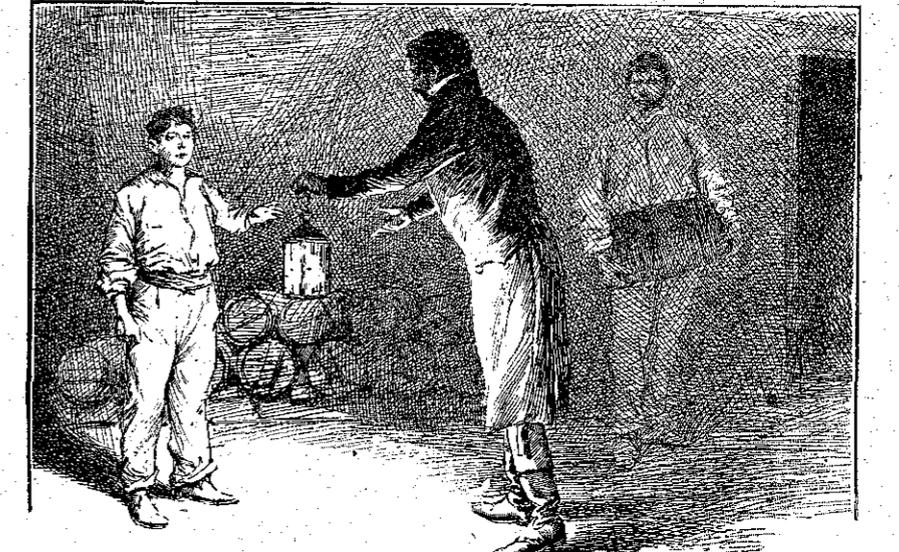
Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαΐου 1906 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).
Ὁ Ἐβέλ καὶ ὁ Οὐσταριτζ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ κατεγίνοντο νὰ σκωσῶσαν τὰ βαρέλια τῆς πυριτίδος, τὰ ὅποια εἶχε ζητήσῃ ὁ Ἰάκωβος.
Αὐτὸς τότε ἔδειξεν εἰς τὸν Οὐίλ ἐν ἀπὸ τὰ βαρέλια, καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, ὡς νὰ ἦτο κάθισμα.

Τὸ ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια του ἓνα φανὸν ἀναμμένο.
— Ὅταν σοῦ δώσω τὴν διαταγὴν μετ' ἡκούστικὸν σωλήνα, θὰ πλησιάσῃς τὴν φλόγα τοῦ φανοῦ εἰς τὸ φυτίλι, καὶ θὰ τελειώσωσιν ὅλα. Δὲν θὰ πονέσῃς.
Ἐπειτα δέ, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν φανὸν εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν βημάτων ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην, ἀνέβη μαζὶ μετ' αὐτοὺς δύο ναῦτας εἰς τὸ κατάστρωμα.
Ὁ Γουλιέλμος ἔμεινε μόνος εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἄστυλον. Καὶ τότε, ποῦ δὲν ἦτο πλέον κανεὶς νὰ τὸν βλέπῃ, τὸ θόρυβος τοῦ μικροῦ ὑπεβλήθη εἰς φοβεράν δοκιμασίαν.
Ἦτο μόνος εἰς ἐκείνην τὴν μαύρην τρύπαν, τὴν ὅποιαν ἐφώτιζεν ἀπαισιῶς ἡ φλόγα ἐνὸς φανοῦ ποῦ ἐκάπνιζε, σκοτεινισμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ χονδρὸν γυαλί καὶ τὸ σιδερένιον πλέγμα ποῦ ἦτον ὀλόγυρα εἰς αὐτό.

καίνα ἦσαν ὑπερβολικὰ διὰ τὸ δωδεκαετῆς ἀγόρι... Ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐστάθεια καὶ ἀνδρὸς ἀκόμη εὐκολον ἦτο νὰ ὑποκύβου καὶ νὰ καταβληθοῦν. Ὁ Οὐίλ ὅμως ἔδειξεν ἠρωϊκὴν ἀντοχήν.
Μία ὥρα, κατόπιν δύο, κατόπιν τρεῖς ἐπέρασαν. Καμμία διαταγὴ δὲν ἤλθεν ἀπὸ ἐπάνω, νὰ βάλῃ φωτιά καὶ ν' ἀποθάνῃ. Κουρασμένος, ἐκνευρισμένος, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου.

«Τοῦ ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια του ἓνα φανὸν ἀναμμένο.» (Σελ. 177, ἰστ. α')

εἰς τὸ στενὸν σανίδωμα, καὶ, τρομαγμένος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φῶς, ἐφουγε διὰ νὰ ἐπανέλθῃ μίαν στιγμὴν ἀργότερα. Μετ' ὀλίγον, μία φρικίασις πτερῶν καὶ ἐλύτρωον, συνοδευομένη ἀπὸ κακὴν ὁσμὴν, ἐφάνερονεν εἰς τὸν Οὐίλ ὅτι ἐκεῖ κοντὰ εὐρίσκειτο κάποια μεγάλη καταρῖδα ποῦ ἐβγαίνεν ἀπὸ τοὺς ἄρμους καὶ τὰς σχισμάς τῆς σεντίνας. Καὶ τότε τοῦ ἤρχοντο ναυτιάσεις, καὶ ἡ σωματικὴ ἀδιαθεσία ἠῤῥξανε τὰ ἠθικά του μαρτύρια.
Καί, πραγματικῶς, τὰ μαρτύρια ἐ-

κατήντησεν ὁ Οὐίλ νὰ εὐχέται νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον ἐκείνη ἡ διαταγὴ.
Τὰ παιδιὰ δὲν γνωρίζουν τί εἶνε ὁ θάνατος. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ἔχουν μεγαλῆτερον θόρυβος ἐναντίον του. Ὁ Οὐίλ δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τοῦ ἀνθρώπου νὰ πεθαίνῃ. Δὲν ἐγνώριζε λοιπὸν πῶς ἦτο καμωμένον αὐτὸ τὸ ἀγνωστον πρᾶγμα: ὁ θάνατος.
Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν ποτὲ ἀντικρῶσῃ ἐκεῖνο τὸ ἀκαμπτὸν σῶμα, τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ σάβανον, τὸ πελιδὸν πρόσωπον μετ' αὐτὸς συμμαζευμένους ῥώ-

θωνας, τὰ βαθουλωμένα μάτια, τὰ ἀ-
χρωμα καὶ ἀψυχα χεῖλη. Τὸ αὐτί του
δὲν εἶχε πότε ἀκούση ἐκείνην τὴν βρα-
χύνῃ καὶ σπαρακτικῇ ἀναπνοῇ, τὴν
ὁποῖαν ὀνομάζουν ρόγγον τῆς ἀγωνίας.
Δὲν εἶχεν ἰδῆ ἐκεῖνο τὸ τελευταῖον βλέμ-
μα, ἐκεῖνο τὸ τρομερὸν ἀναδίπλωμα τῶν
βλεφάρων, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ὁ τελευ-
ταῖος σπασμὸς τοῦ νικημένου σώματος,
καὶ μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ αἰωνία ἀνάπαυσις
ἐκτείνεται εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἐννοήσῃ τὴν
ἀγωνίαν τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὴν ζωὴν
εἰς τὸν θάνατον. Αἱ εἰκόνες, ποῦ ἤρχοντο
καὶ παρήρχοντο ἀπὸ τὸ πνεῦμα του, ἤ-
σαν ἐντελῶς ὑλικαί. Ἐφοβεῖτο τὸ σκο-
τάδι, τὴν σιωπὴν, τοὺς ποντικούς, τὰ
ζώφια τῆς σκιάς, τὸ νερὸ ποῦ ἐφλοί-
σδιζε καὶ ἐπλατάγιζεν εἰς τὰ πλευρὰ
τοῦ πλοίου.

Καί, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθ' ὅσον
ἠῤῥξανεν ἡ νευρικὴ κόπωσις, ἓνα εἶδος
ἀποθαρρύνσεως ἐκυρίευε τὸν μικρὸν καὶ
ἠσθάνετο ἐπὶ τὸν ἐπιανε μίαν νάρκη, ἡ ὁ-
ποία τὸν παρέλυεν.

Τώρα καὶ ἄλλα εἰκόνες ἀνέβαιναν
ἐμπρὸς του, εἰκόνες καλαὶ καὶ ὠραῖαι,
αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ τὸν παρηγοροῦν, καὶ
ὅμως δὲν ἦσαν παρὰ νέαι αἰτίαι θλί-
ψεως καὶ πικρίας.

Ἐβλεπε τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀ-
δελφὴν του. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους,
ποῦ τὰς εἶχεν ἀφήσῃ, ποτὲ ἡ ἀνάμνησις
τῶν δὲν εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν ψυ-
χὴν του τόσο ἐντονως, τόσο συγκινη-
τικῇ. Ἐτρέλλαινε ἐκείνη ἡ ἀνάμνησις
τὸ πνεῦμά του, κατεσπάραζε τὴν καρ-
δίαν του.

Ἡ κυρία Τερνάν... ἡ Ἄννα! Τὰς
ἔβλεπε πάλιν εἰς τὸ μικρὸ των σπιτάκι
τοῦ βουνοῦ, ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ δωμά-
τιόν της, ἢ κάτω ἀπὸ τὴν βεράνδαν, ἢ
ὁποῖα ἦτο πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Ἐ-
νόμιζεν ὅτι ἤκουε τὸν ἦχον τῶν φωνῶν
τῶν, τὴν γλυκεῖάν των συνομιλίαν. Ὁ-
μιλοῦσαν κ' ἔλεγαν διὰ τὸν ἀγαπητὸν
ξενιτευμένον, δι' αὐτὸν, δι' αὐτὸν, τὸν
Οὐίλ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ μάλλον τὰς ἔβλεπεν εἰς τὴν με-
γάλῃν αἰθουσαν, ὅπου ὁ Πατρίκιος Ὁ Δό-
νοβαν συνήθροκεν ὅλην του τὴν οἰκογέ-
νειαν, τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ ἔξ' ἀγό-
ρια του, ὅπου ὁ Οὐίλ, ἡ μητέρα του καὶ
ἡ ἀδελφὴ του ἦσαν τόσο συχνὰ καλε-
σμένοι εἰς τὸ τραπέζι. Ἐβλεπε τὸν κα-
λὸν Ἴρλανδὸν νὰ προσφέρῃ τὰ καλά του
λόγια, ποῦ ἐβγαίναν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν
καρδίαν του, νὰ προσπαθῆ νὰ παρηγο-
ρήσῃ τὰς δύο δυστυχεῖς Γαλλίδας, ὑπο-
στηρίζων ὅτι δὲν ἔ' ἀργούσε νὰ ἐπι-
στρέψῃ ὁ πτωχὸς ἐξόριστος.

Καὶ ὁ Οὐίλ, μ' ὄλην τὴν ἀπόστασιν,
σὺν νὰ ἦτο ὄνειρον πικρὸν καὶ θλιβερὸν
συγχρόνως, ἔβλεπε τὴν μητέρα του νὰ
κλαίῃ, νὰ πνίγῃ τοὺς λυγμούς της μὲ τὸ

μανδύλι της, καὶ τὴν Ἄνναν νὰ γέρῃ ἐ-
πάνω της, κρεμασμένη ἀπὸ τὸν ὤμὸν
της, καὶ νὰ ὀρνῆ καὶ αὐτὴ, προσπα-
θοῦσα ὅμως καὶ νὰ πρᾶνῃ τὴν λύπην
τῆς μητέρας!

Ὡ! αὐτὸ τὸ ὄραμα ἦτο τὸ σκληρότε-
ρον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα!

Ἡ μάλλον ἦτο τὸ μόνον σκληρόν. Τὰ
ἄλλα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ τρομακτικὰ ὄρα-
ματα, ὁ Γουλιέλμος τὰ ἀπεμάκρυνε μὲ
ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του.

Εἶχε τὴν συνειδήσιν του, καὶ αὐτὴ τὸν
ἐδεδαιόνηεν ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶνε παρὰ
μία ὀδυνηρὰ διάβασις καὶ ὅτι εἰς τὸ χέρι
τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ κάμῃ ἐνδοξὸν
ἐκείνην τὴν διάβασιν ὅτι τὸ αἶσχος καὶ
ἡ ἀτιμία τῆς ἀναδρίας εἶνε αἱ χειρότε-
ραι προσβολαὶ τὰς ὁποίας δύναται νὰ
πάθῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀξιοπρέπεια. Καὶ τὴν
μαρτυρίαν αὐτὴν τῆς συνειδήσεώς του,
τὰ μαθήματα τῆς μητέρας του καὶ τὰ μα-
θήματα τοῦ πατέρα του, ποῦ εἶχεν ἀπο-
θάνῃ αἰμαλώτως τῶν Ἀγγλων, τὴν εἶ-
χαν πρὸ πολλοῦ ἀποδείξῃ ἀληθινῇ.

Ἀλλὰ τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ, τοὺς
ἀποκαρτετισμούς, τὴν καταστροφὴν τῶν
γλυκυτέρων του ἐλπίδων, δὲν ἠμποροῦσε
νὰ τὰ υποφέρῃ. Νὰ μὴν ξαναἰδῆ πλέον,
εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τοῦλάχιστον, ἐκεῖνα
τὰ δύο πλάσματα ποῦ ἀγαποῦσε μὲ ὄλην
τὴν ψυχὴν του, ὦ! αὐτὰ, δὲν ἠμποροῦσε
νὰ τὰ παραδεχθῆ, καὶ ἀπέκρουε αὐτὴν
τὴν φρικτὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ ἔκλαιε, τὸ καίμενο τὸ παιδάκι,
καὶ ἡ νύκτα ἐγίνετο ἀκόμη περισσότερο
σκοτεινὴ εἰς τὸ βάθος τῆς πληγωμένης
καρδούλας του, καθὼς καὶ ἐπάνω εἰς τὰ
μάτια του τὰ σκεπασμένα μὲ δάκρυα.

Τώρα πλέον, μόνον τὸ φῶς τοῦ φανοῦ
τὸν ἐφώτιζεν. Τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φῶς, τὸ
ὁποῖον ἄφιναν νὰ εἰσέρχεται οἱ ἄρμοι τῶν
σάνιδων τοῦ ὑποστρώματος, εἶχε σβύσῃ.
Ἡ ἐξωτερικὴ ἡμέρα εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ
τέλος της.

Πόσαι ὦραι εἶχαν περάσῃ, ἀφ' ὅτου ὁ
Γουλιέλμος εὐρίσκετο ἐκεῖ μέσα, κλει-
σμένος εἰς τὸν τάφον ποῦ ἔπλεεν εἰς τὰ
νερά; Δὲν ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσῃ
οὔτε ὁ ἴδιος.

Ἐξαφνα ἡ καταπακτὴ τῆς πυριταπο-
θήκης ἠνοιχθῆ. Κάποιος ἐπλησίασεν εἰς
τὸ ἀνοιγμα κ' ἐφώνησε:

— Οὐίλ, αὐτοῦ εἶσαι;

Ὁ Γουλιέλμος εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν
φωνήν. Καὶ ἀπήντησεν:

— Ἐδῶ εἶμαι, καλέ μου φίλε. Μή-
πως ἦλθεν ἡ στιγμὴ;

Καὶ ὀλότρεμος ἔπιασε τὸν φανὸν καὶ
ἤτοιμάσθη ν' ἀποκαλύψῃ τὸ φυτόλι τῆς
πυριτιδος.

— Πρόσεξε καλῶς, μὴν τὸ ἀνοίξῃς!
ἐφώνησεν ἡ ἀνήσυχος φωνὴ τοῦ κυβερνή-
του. Ἐγὼ θὰ σοῦ κατεδώσω τὴν σκάλαν,
καὶ ὁ ἀναβῆς πάλιν ἐπάνω.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα δευτερόλεπτα, ὁ

Οὐίλ εὐρίσκετο εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Κλα-
βαγιάν.

— Μήπως δὲν πρόκειται νὰ ξανα-
κατεβῶ; ἠρώτησε.

— Ὁχι, δὲν θὰ ξανακατεβῆς. Ἡ-
λαῖα σχέδιον. Δὲν ὑπάρχει πλέον ζή-
τημα θανάτου διὰ σέ. Ἐλα, καὶ θὰ μά-
θῃς τί μένει νὰ κάμῃς ἀκόμη.

Ὁ Γουλιέλμος ἠκολούθησε τὸν μαρ-
κήσιον εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Ἀπὸ ἐ-
κεῖ, μὲ μίαν ταχεῖαν χειρονομίαν, ὁ κυ-
βερνήτης ἐδειξεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, πρὸς
τὰ νοτιοδυτικὰ, τὸ σκάφος ποῦ εἶχαν ἰδῆ
τὸ πρῶν, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ὥραν πολὺ
πλησιέστερα.

— Ἀκουσε τί θὰ κάμωμεν τώρα, εἶπε.

Καί, ἐνῶ ὁ Γουλιέλμος, προσεκτικῶς,
ἐτέντωνε τὴν ἀκοήν του, ὁ μαρκήσιος ἐξη-
κολούθησε:

— Θὰ κατεδάσωμε μίαν βάρικα στὴ
θάλασσα. Θὰ ἐμβῆς μέσα μόνος σου.
Ἄντι νὰ φύγῃς μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν,
θὰ προχωρήσῃς νὰ τὸ συναντήσῃς. Θὰ σε
συλλάβουν ἴσως, ἀλλὰ καλλίτερον θὰ
εἶνε νὰ μὴ σε συλλάβουν.

Ὁ ναυτοπαις ἦτο βουτισμένος εἰς βα-
θεῖαν ἐκπλήξιν. Τίποτε δὲν ἐννοοῦσε
πλέον. Εἰς τί ἠδύνατο νὰ τοῦ χρησι-
μεύσῃ ἐκείνη ἡ φυγὴ;

Καὶ ἡ καταπληξίς του ἐγίνετο μεγα-
λητέρα, ὅσον ἐσυλλογιζέτο ὅτι αὐτὸς ὁ ἴ-
διος Ἰάκωβος Κλαβαγιάν τοῦ εἶχεν εἰπῆ
πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὠρῶν ὅτι προτιμότε-
ρον ἦτο ν' ἀποθάνῃ κανεὶς παρὰ νὰ
παραδοθῆ. Τώρα αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀντιμε-
τώπιζε μὲ ψυχραιμίαν τὴν ὑπόθεσιν τῆς
αἰμαλώσεως. Μήπως εἶχαν ἀλλάξῃ πε-
ρεῖαν καὶ σύστημα οἱ ἰδέαι του;

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ καταδρομεὺς,
προτιμότερον θὰ εἶνε νὰ μὴ σε συλλάβουν.

Εἶπε δύο φορές τὰ ἴδια λόγια, καὶ
αὐτὴ ἡ ἐπανάληψις ἐτάραξε περισσότερο
τὸ πνεῦμα τοῦ Γουλιέλμου. Ποῦ ἤθελε
νὰ καταλήξῃ ὁ Ἰάκωβος;

Τὸ κακόμοιρον ἐκεῖνο δὲν ἠμποροῦσε νὰ
μαντεύσῃ ὅτι αἱ ὀλίγα ὦραι ποῦ εἶχαν
περάσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ εἶχαν
τοποθετήσῃ εἰς τὴν πυριταποθήκην, μὲ
τὴν διαταγὴν νὰ βάλῃ φωτιά εἰς τὸ πρῶ-
τον σύνθημα, εἶχαν ἀρκέσῃ διὰ νὰ μετα-
βάλλουν ἐντελῶς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυβερ-
νήτου.

Ὁ μαρκήσιος, πραγματικῶς, εἶχε
συναίσθανθῆ κατὰ ποῦ ὠμοίαζε μὲ τύφιν
τῆς συνειδήσεως.

Εἶχε σκεφθῆ ὅτι ὁ θάνατος ἐνός μι-
κροῦ παιδιοῦ ἦτο περιττός, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς
γαλλικῆς σημαίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἄθι-
κτος καὶ χωρὶς αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ἡ τύφιν ἐκείνη εἶχε βασανίσῃ τὸ
πνεῦμά του δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ μὲ
αὐτὸν τὸν φρικτὸν ἐνδοιασμὸν εἰς τὸ
πνεῦμά του. Ἡ συνειδήσις του μάλιστα
τὸν ἐτυπτε, διότι κατέφευγεν εἰς τὴν ἀν-
τοκτονίαν, καὶ δὲν εὐρίσκειν ἄλλην εἰς

τοῦτο δικαιολογίαν παρὰ ὅτι ἀπέθνησκε
διὰ τὴν πατρίδα.

Εἶγε λοιπὸν ἀποφασίσῃ τώρα νὰ σώσῃ
τὸν Γουλιέλμον, ὅσον ἐξήρτάτο ἀπὸ αὐτὸν
νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ μικροῦ.
Καὶ δι' αὐτὸ κατέβη τὸν ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ
τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν, ὅπου αὐτὸς ὁ ἴδιος
τὸν εἶχε διατάξῃ νὰ μείνῃ καὶ ν' ἀπο-
θάνῃ.

Ἐσκέπτετο ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς θαλάσ-
σης δὲν ἦτο τόσο ἐπίφοδος. Εἶχεν εἰς
τὴν μνήμην του τὴν ἀπόδρασίν του ἀπὸ
τὴν Μαδράς μὲ τὴν λέμβον τῆς λαίδης
Βλακγούδ, τὴν ποντοπλοίαν του ἀνὰ τὸν
Ἰνδικόν Ὀκεανόν, ὑπὸ τὴν μαστίχα τοῦ
θαλασσοτροβίλου, μὲ τὴν ἀγωνίαν τῆς
θύγης καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως...

Καὶ ὅμως ἡ Θεῖα Πρόνοια εἶχε τότε
ἐλεῆσῃ τοὺς φυγάδας. Τοὺς εἶχε σώσῃ
τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἔδλεπαν ὅτι ἔ-
χον τὴν ζωὴν των.

Ἄρα γε αὐτὴ ἡ ἴδια Πρόνοια δὲν θὰ
ἔσωζε καὶ τὸ ἀγοράκι;

Καὶ μία φωνὴ θριαμβευτικὴ ἐφώνη-
ζεν ἐντός του:

— Ἐχε πεποιθήσιν εἰς τὴν παντοδύ-
ναμιαν τοῦ Θεοῦ. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ κόψῃ τὴν ζωὴν ἐνός λογικοῦ
ἔντος, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ διατη-
ρηθῇ αὐτὴ ἡ ζωὴ!

Ἄν ἐδίδεν εἰς τὸν Οὐίλ τὴν διαταγὴν
ν' ἀνατινάξῃ τὴν Καλὴν Ἐλπίδα, θὰ
ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ τὸν κατεδίκαζεν εἰς
ἄμμεσον θάνατον, χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα
σωτηρίας.

Ἄν ἀπ' ἐναντίας τὸν ἄφινε μόνον εἰς
ἐκεῖνο τὸ ἀγνωστον πέλαγος, τῷ ἄφινε
μίαν πιθανότητα νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ἀνέκ-
κλητον καταδίκην...

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Μαίλ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τῆς μεγάλης κι-
νήσεως τῶν Ὀλυμπια-
κῶν Ἀγωνῶν, ἡ Πρω-
τομαγιά — ἡ καλλι-
τέρα ἡ παραμονὴ τῆς
Πρωτομαγιάς, — θὰ
ἦτο ἡ πρώτη ἡμέρα
ἢ ὁποῖα κάπως θὰ μᾶς
τὴν ὑπενθύμιζεν. Ὑ-
στερα ἀπὸ τὴν ἡσυ-
χίαν αὐτὴν καὶ τὴν
ἐρήμωσιν, ἡ ὁποία διεδέχθη τὸν θέρυδιον
καὶ τὴν κοσμοπλημμύραν, οἱ Ἀθηναῖοι
ἐπερίμεναν τὴν Πρωτομαγίαν διὰ νὰ
χρησιμοποιήσουν καὶ πάλιν ὅλα τὰ μέσα
τῆς μεταφορᾶς, καὶ νὰ ἐκχυθοῦν πανοι-
κοῖς εἰς τὰ προάστεια, καὶ νὰ κατακλύ-

σουν τοὺς κήπους, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ
βράδυ μὲ ἀσματα, καὶ νὰ ἐπανίδουν τὴν
καλὴν των πόλιν ζωηράν, θουρούδη, κι-
νουμένην, διασπεδάζουσαν, ἀλαλάζουσαν,
ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν... Ἀλλὰ τὴν
ὠραίαν αὐτὴν ἐορτὴν, μὲ τὸν ἀνθοπέλε-
μον ὁ ὁποῖος εἶχε προκηρυχθῆ, δὲν τὴν
ἐπέτρεψεν ὁ καιρὸς. Βροχὴ ἐπίμονος,
ἀδιάκοπος, σκληρὰ, ἐματαιώσεν ὅλα τὰ
σχέδια. Ὁ οὐρανὸς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκαμε
φαίνεται μεγάλῃ χάριν νὰ διατηρηθῆ
ἰλάρος κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ἀγῶ-
νων, εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν των ἤρχισε
νὰ συνοφρουοῦται, νὰ συννεφιάξῃ ἐδῶ κ'
ἐκεῖ, νὰ στράπτῃ, νὰ βροντᾷ, νὰ βρέχῃ
κατὰ διαλείμματα, ἕως ὅτου, σιγά-σιγά
τὰ σύννεφά του τὸν ἐσκέπασαν ὀλόκλη-
ρον, καὶ τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτομα-
γιάς ἐξημερώθη κατάμαυρος, χειμωνιά-
τικος, καὶ ἤρχισε νὰ βρέχῃ ἀμειλίχτως,
χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὔτε τὴν ἄλλην ἡμέ-
ραν, παρὰ μόνον ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Οὐ-
τῶ ἡ ἀθηναϊκὴ Πρωτομαγιά ἐπνίγη ὑπὸ
τοῦς κρουνοῦς τοῦ θυμωμένου αὐτοῦ οὐρα-
νοῦ. Καὶ οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι εἶπαν:

Αἰωνία της ἡ μνήμη!

Αἰωνία της, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Πόσοι
θὰ ἔχουν λόγους νὰ τὴν ἐνθυμοῦνται διὰ
πολὺν ἀκόμη καιρὸν! Καὶ πρῶτα-πρῶτα
οἱ ἰδιοκτητῆται τῶν ἐξοχικῶν ζυθοπωλείων
καὶ τῶν ἄλλων κέντων ἀναψυχῆς, οἱ
ὁποῖοι εἶχαν στηρῆξῃ τῶς χρυσᾶς ἐλ-
πίδας εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας. Ἐπειτα
οἱ ἀνθοπῶλαι, οἱ ὁποῖοι ἐφέτος δὲν ἐπό-
λησαν οὔτε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐμπορεύματός
των... Ἐπειτα ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐκ-
δράμουν ὅπως-ὅπως, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι
ἡ βροχὴ θὰ ἐσταματοῦσε, καὶ κατώρθω-
σαν νὰ φθάσουν βρεγμένοι καὶ λασπω-
μένοι εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου, ἀντὶ ἐορ-
ταί, τοὺς ἐπερίμενε βροχὴ ἀκόμη ραγ-
δαίστερα καὶ λάσπη φοβερότερα... Ἐ-
πειτα μία κυρία, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν
ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ πάρῃ τὸ τραῦμα τῶν
Πατησίων, ἐγλύστρησε καὶ ἔπεσεν εἰς
τέλμα λάσπης καὶ κατέστρεψε τὸ φό-
ρεμά της, ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν ἐπι-
δατῶν. Ἐπειτα οἱ προσκεκλημένοι εἰς
μίαν ὑπαίθριον ἡμερίδα, ὅσοι εἶχαν τὴν
ἀνοήσιαν νὰ ὑπάγουν διὰ νὰ λάβουν τὴν
ἀπάντησιν ὅτι ἡ ἐορτὴ ἀνεβλήθη καὶ νὰ
ἐπιστρέψουν μουσικῶν... Ὀλοὶ αὐτοί, —
προπάντων ἡ κυρία, — δὲν θάργησον
πολύ νὰ λησμονήσουν τὴν ἐφετεινὴν πρω-
τομαγίαν;

Κ' ἐγὼ ἐπίσης, — ἀλλὰ δι' ἄλλον λό-
γον. Δὲν ἐπαθα τίποτε κακόν, διότι δὲν
εἶχα τὴν πρέλλαν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν
Πρωτομαγίαν μὲ τέτοιαν βροχὴν. Ἀπε-
ναντίας εἶδα μ' εὐχάριστον ὅτι ἡ Πρω-
τομαγιά ἦλθε πρὸς ἐμέ. «Ὅταν τὸ ὄρος
δὲν ἔρχεται πρὸς ἐμέ, ἔλεγεν ὁ σοφὸς
Μωάμεθ, ἐγὼ πηγαίνω πρὸς τὸ ὄρος». Τὸ
ἴδιον εἶπαν καὶ οἱ ἀνθοπῶλαι τῆς
Πρωτομαγιάς. Ἀπελπισθέντες νὰ περι-

μένουν τοὺς πελάτας των εἰς τὰ Πατή-
σια, εἰς τὰ Σπόλια ἢ εἰς τὴν Κολοκυ-
θοῦν, ἦλθαν αὐτοὶ νὰ τοὺς εὐρουν εἰς τὰς
Ἀθήνας. Καὶ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς,
ὅταν ἔκμα τὸν συνήθη μου περίπατον,
εἶδα ὅλα τὰ κέντρα γεμάτα λουλούδια,
μπουκέτα καὶ στεφάνια. Εἰς τοὺς ὑγροὺς
καὶ λασπωμένους δρόμους τοὺς ἀντανα-
κλῶντας τὰ ηλεκτρικὰ, ὑπὸ τὴν ψιλὴν
βροχὴν, ἡ ὁποία ἐρράντιζε τὰ κομμένα
ἄνθη, ἡ κίνησις ἦτο ἀρκετὰ ζωηρά. Οἱ
περιπατῆται περιστοιχίζαν τοὺς ἀνθο-
πῶλας, ἀγοράζοντες ἄλλος ὀλίγα τριαν-
τάφυλλα διὰ τὴν κομμοδόχην, ἄλλος
μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην διὰ τὸ ἀνθοδο-
χεῖον, ἄλλος ἓνα στεφάνι διὰ τὸν ἐξώ-
στην. Κάρα ἦσαν σταματισμένα ἐδῶ κ'
ἐκεῖ, μὲ ὀλόκληρα ἄνθη φορτία ἄλλου
τραπεζακία εἶχαν χρησιμοποιηθῆ ἐκ τοῦ
προχείρου διὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ εὐόδου
ἐμπορεύματος ἄλλου τὰ στεφάνια ἐκρα-
τοῦντο ἀπλῶς εἰς τὰ χεῖρια, ἢ μέσα
εἰς καλάθια, ἢ ἐπεδεικνύοντο περασμένα
θριαμβευτικῶς εἰς μακρὰ ξύλα. Παν-
τοῦ οἱ ἀνθοπῶλαι, παιδιὰ ὡς ἐπιτο-
πλεῖστον τῆς ἐξοχῆς, μὲ δροσερὰ πρό-
σωπα καὶ μὲ ὑγιεῖς φωνάς, ἐφώνηζαν
εὐθύμως:

— Ἐδῶ ὁ ὠραῖος Μάης, κύριοι!
Πάρ' τε λουλούδια! πάρτε στεφάνια!...

Καὶ διεσκορπίζοντο οἱ σωροί, ἀπαγέ-
μενοι ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς, κ' ἔβλεπες
παντοῦ ἀνθρώπους νὰ κουβαλοῦν ἄνθη,
καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι ἐμοσγοβολοῦσαν ἀπὸ
τάμετρητα τριαντάφυλλα, κ' ἐπόρβαλ-
λαν παντοῦ ὠραῖοι συνδυασμοὶ χρωμά-
των καὶ κομψὰ σχήματα, καὶ διεγύνητο,
μαζὶ μὲ τὸ ἄρωμα, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφρο-
σύνη τῆς ἐορτῆς τῶν ἀνθῶν, ἡ ὁποία
καὶ πάλιν ἦτο ὠραία, μὲ ὄλην τὴν βρο-
χὴν, μὲ ὄλην τὴν λάσπην. Δι' ὀλίγας
ὥρας, ἡ πόλις ἤστραφεν ἀληθινὰ ἐορτά-
σιμος. Ἡ Μάης ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθή-
νας. Καὶ οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι, μαλονότι
δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν προὔπαντήσουν,
τὸν ὑπεδέχθησαν ἐδῶ μὲ ὄλην τὴν χα-
ράν, τὴν ὁποῖαν προκαλεῖ πάντοτε ἡ
ἐπίσκεψις τοῦ ὠραίου Μῆδος μὲ τὰ χί-
λια-μύρια λουλούδια. Καὶ τοῦ χρόνου!

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'
Ο ΠΑΡΑΒΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ένας πέπλος είχε σκεπάσει τα ματάκια του, και αυτά δεν έβλεπαν πλέον τα πράγματα του κάτω κόσμου. Έβλεπαν μόνον τὸν παράδεισον, όπου πηγαινούν οι γάτοι, πού δὲ έγγρατσούνισαν ποτὲ κανένα, πού δὲ έγροκάνισαν ποτὲ ζωντανὰ πουλάκια μετὰ δόντια των. Καὶ ἐφραντάζετο ὅτι κάμνει κ' ἔλας τὸν περίπατόν του μέσα σ' ἕνα κάμπον ἀπὸ βαλεριάναν, ὅπου τρέχουν ποταμάκια ἀπὸ γάλα... Καὶ νὰ τος, πού πηγαινέει μαζί με τοὺς ἱστορικοὺς καὶ ἐνδόξους γάτους, πού αἱ σκιαὶ των κατοικοῦν εἰς ἐκεῖνα τὰ Ἥλύσια Πεδία; νὰ, ἐδῶ εἶνε ὁ Παπουτσιωμένος Γάτος καὶ ὁ ἀγαπημένος γάτος τῆς Κυρᾶ-Μιχάλαϊνας... Νά, παρακάτω ὁ Ποντικοσίτης, ὁ Ποντικοχάφτης, καὶ τόσο ἄλλοι περιφρημοὶ κυνηγοὶ τῶν ποντικῶν. Παρακάτω ἕνας ἄλλος γατάκος ξεφλουδίσει κάστανα ζεστά, καὶ τὰ τρώγει, χωρὶς νὰ καῖ...

Ἐξαφνα, τὴν στιγμήν πού τὸν κυριεύει ὁ λήθαργος, ὁ Γάλας ἀνατινάζεται σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Εἶχεν ἰδῆ ἕνα δράμα, ὠραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα...

ὦ! ἀγαπήμενε μου Μελάνη!... Ὁ Παράδεισος τῶν γάτων χωρὶς ἐσένα δὲν θὰ ἦτανε τόπος εὐτυχισμένος... Ἐδῶ εἶσαι λοιπόν! Σὲ βλέπω πάλιν... καί... καί...

Καὶ ὁ Γάλας ἀνοίγει τὰ ματάκια του, διότι τοῦ τὰ ἐγλυφε—δηλαδὴ τοῦ τὰ ἔβλεπε—περιπατῶς μιὰ γλωσσίστα κόκκινη καὶ ζεστή. Σηκόνει τ' αὐτάκια του ν' ἀκούσῃ τὸ νιαούρισμα μᾶς

συγκίνησις ἀνεβάζει λιγάκι τριανταφυλλὶ χρῶμα εἰς τὴν ἄκρα τῆς μυτοῦλας του.

— Ζῆσε! ὦ! Ζῆσε τώρα γιὰ χάρι δική μου... Δὲν θὰ μᾶς ξαναχωρῖσουν πιά, ἀγαπημένο μου ἀδελφάκι!... ἐνιαούρισε ὁ Μελάνης.

Ἡ Μαρίνα ἔβαλε τὲς φωνάρες: — Κυρία Ἰσμήνη! Κυρία Ἰσμήνη! ὁ Μελάνης ἦρθε πάλιν... Ἀπὸ πού ἐξετρύπωσε; κ' ἐγὼ δὲν ξέρω... Ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι, τὴν στιγμή πού ἀνοίγα τῆς ἀγρουλοῦς... Τώρα εἶνε ἐδῶ, καὶ γλύφει καὶ ξαναγλύφει τὸν ἀδελφόν του, πού δὲν θὰ τοῦ ἀφίση οὔτε τριχῶδα στεγνή... Ἄ! τὰ κακόμοιρα τὰ ζωάκια, τί καλά πού εἶνε!... Μά... ἔχω τὴν κρέμα στὴ φωτιά, καὶ δὲν κάνει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ καῖ... Τώρα μάλιστα, πού χρειάζεται καὶ παραχρειαίεται... θὰ τοὺς βάλω νὰ φᾶνε καὶ τὰ δυὸ μαζί τώρα!

(Ἐπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΓΩΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΟΑΣ

— Ἐλα λοιπόν, Γῶγο! ἔλα λοιπόν, Μάρθα! κάμετε γρήγορα! Τὸ ἀμαξάκι εἶνε ἔτοιμο, καὶ ὁ Ριρῆς κοντεύει νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή του.

Ριρῆς ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἀλόγου, πού ὁ παππούς εἶχε προσφέρει διὰ τὰ δύο ἐγγονάκια του τὴν πρωτοχρονιά.

Ἡ Μάρθα καὶ ὁ Γῶγος ἔτρεξαν ἀμέσως, διότι ὁ παππούς ἐπρόκειτο νὰ τὰ δὴγγῆσῃ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν των εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπρχοικιανήπολιν, ὅπου εἶχε φθάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ποικιλώτερα θηριοτροφεία τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀμαξάκι ἔτρεχε σάν ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος. Καὶ οἱ ἐπιβάται ἐγελοῦσαν κ' ἐφώναζαν μετὰ πολλὴν ὄρεξιν, συνομιλοῦντες

διὰ τὴν διασκέδασιν πού θὰ ἔκαμναν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον. Ὁ Γῶγος μάλιστα δὲν ἤμποροῦσε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἔλεγε πῶς εἶχε σκοπὸν νὰ καθλικεύσῃ τὰ ἄλογα, νὰ παίξῃ μετὰ μαϊμούδες, νὰ χαϊδεύσῃ τὰ λεοντάρια καὶ τοὺς πάνθηρας.

— Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμης, εἶπεν ὁ παππούς πρῶτον, διότι τὰ λεοντάρια

καὶ οἱ πάνθηρες εἶνε κλεισμένα μέσα σὲ μεγάλα κλουβιά μετὰ κάγκελλα, καὶ ἔπειτα, διότι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα θηρία, καὶ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ τὰ πειράζουν τὰ παιδιὰ... οὔτε οἱ μεγάλοι.

— Μὴ φοβάσαι, παππού, ἀπήντησεν ὁ Γῶγος. Θὰ δῆς πῶς ἐμένα δὲν με τρώγουν δὲν τὰ φοβοῦμαι!

— Δὲν τὰ φοβάται καὶ καλά κάμεις ὅποιος δὲν φοβάται εἶνε παληκάρη, εἶπεν ἡ Μάρθα ἄλλα τὸ καλύτερο εἶνε ν' ἀκούσῃς τί σοῦ λέγει ὁ παππούς...

Ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν. Τί πολλὰ σπύτια, καὶ τί κόσμος πολὺς εἰς τοὺς δρόμους! Ὅχι σάν τὴν ἐξοχὴν των, πού ἦτο ἔρημια. Ὁ Γῶγος δὲν ἐχρῆται νὰ κυττάξῃ.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ἦτο καὶ τὸ θηριοτροφεῖον, κάτω ἀπὸ μιὰν πελωριὰν σκηνὴν ἀπὸ καρβόπανα. Κόσμος πολὺς, ἰδίως παιδιὰ, ἦτο μαζεμένος ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδον, ὅπου, ἐπάνω εἰς μιὰν ἐξέδραν ἦσαν ἀνεβασμένοι ὅλοι οἱ θηριοτρόφοι μετὰ τὰς χρωματιστάς στολάς των, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ κωμικός τοῦ θιάσου των, ἐκτυποῦσε ἕνα τύμπανον, καὶ ἔκαμνε τὸν κήρυκα:

— Ἐλάτε, κύριοι, νὰ δῆτε τὰ λεοντάρια καὶ τὰ ζαγάρια, τὲς μαϊμούδες καὶ τὲς ἀλεπούδες τὰ ἄλογα ζῶα τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰ φείδια ζῶα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας!

Δίπλα του, μιὰ ὑψηλὴ χοιτρογναθία, εἶχε τυλιγμένο γύρω στὸ λαμὸ τῆς, σάν μπουᾶ, ἕνα μέγαλον ὄφιν βόαν.

Ἡ Μάρθα ἐζάρωσε κοντὰ στὸν παππού τῆς, ὁ ὅποιος τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβάται, διότι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος. Ὁ Γῶγος ὅμως, ἐντελῶς ἄφοβος, ἐσπρώξε μετὰ τὸς ἀγκῶνας του τοὺς ἄλλους θεατὰς, καὶ ἐφθασεν ἕως τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξέδρας. Τὸν ἐφώναζαν ὁ παππούς καὶ ἡ Μάρθα νὰ γυρῆσῃ πίσω, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν τὸ ἐνόουσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἦθελε ν' ἀναθῆ καὶ νὰ σταθῇ δίπλα εἰς τὴν γυναῖκα μετὰ τὸ φεῖδι.

— Ποῖός θέλει νὰ κάνη τὴν γνωριμίαν μετὰ τὸν κύριον Βόαν;— ἐφώναζε πάλιν ὁ κωμικός. Τὸν βλέπετε εἶνε πολὺ καλὸς καὶ εὐγενὴς τοῦ ἀρᾶσει νὰ τυλίγεται γύρω στὸ λαμὸ τῶν φίλων του. Ποῖός θέλει νὰ γίνῃ φίλος του;

— Ἐγὼ! ἐφώναξε ὁ Γῶγος.

— Ἄ! εὐγὲ σου, παληκάρη μου! ἐφώναξε ὁ κωμικός. Ἀνέβα ἐπάνω. Ὁ κύριος Βόας θὰ μείνῃ κατενθουσιασμένος πού θὰ σὲ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ. Ἐλα νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ!

Ἡ Μάρθα καὶ ὁ παππούς ἠθέλησαν νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ μὴν ἀφίσῃ τὸ ἀγὸρ νὰ κάμῃ ἐκεῖνην τὴν παληκαριά. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν χάχχων εἶχε πυκνωθῆ τόσο πολὺ, ὥστε δὲν κατώ-

θασαν νὰ περάσουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ περιεργοὶ εἶχαν ἐνθουσιασθῆ μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔβλεπαν ἕνα ἀγοράκι, καλοντυμένο καὶ ἐξυπνο, ὅπως ἐφαίνετο, ἀλλὰ ἄγνωστον εἰς ὅλους, νὰ κάμνη ἐκεῖνο τὸ ἀνδραγάθημα, καὶ «νὰ βάζῃ τὰ γυαλιὰ στοὺς Φράγκους, πού εἶχαν τὰ θηρία»...

Ὁ παππούς ἐφώναζε: — Γῶγο! Γῶγο!

Ἄλλ' ἡ φωνὴ του δὲν ἠκούετο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἐχειροκροτοῦσαν τὸ ἀγοράκι, καθὼς ἔβλεπαν τὴν θηριοδαμάστριαν νὰ τοῦ φορῆ εἰς τὸν λαμὸν καὶ νὰ τυλίγῃ γύρω εἰς τὸ σῶμα τοῦ τὸν τερατώδη ὄφιν.

Καὶ ὁ Γῶγος, ἀτρόμητος πάντοτε, ἐγελοῦσε μετὰ ὅλην τὴν καρδιά του, κ' ἔκαμάρονε διὰ τὸν θρίαμβόν του.

Ἐξαφνα ὅμως τὸν εἶδαν νὰ κυτρινίξῃ, τὸν ἀκούσαν νὰ βγάξῃ μιὰν φοβεράν φωνήν... Ἐνόμιζες ὅτι ἐπήγαινε νὰ σκάσῃ. Ἐπροσπαθοῦσε νὰ βγάλλῃ ἀπὸ ἐπάνω του τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο ἔρπετόν. Ἀλλὰ ὁ βόας, ἐνῶ ἕως ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἐφαίνετο ἀναισθητός, καὶ ἡ γυναῖκα τὸν ἐκουλούριζε καὶ τὸν ἐτύλιγεν ὡς ἤθελεν, τώρα εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ σφίγγῃ μόνος του τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ.

Ἡ ἀγωνία τῆς Μάρθας καὶ τοῦ παππού δὲν περιγράφονται ἐφώναζαν, καὶ αἱ φωναὶ των δὲν ἠκούοντο μέσα εἰς τὴν βοήν τοῦ πλήθους, πού τώρα κατατρομαγμένον ἔβλεπε τὰ ἐπικίνδυνα κινήματα τοῦ κ. Βόα...

Φαίνεται ὅτι ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν δὲν τοῦ εἶχαν δώσῃ ὅσον ἐχρειάζετο ναρκαωτικόν, καὶ ὁ Βόας εἶχεν ἐξυπνήσῃ πρὶν ἀκόμη καλαρχίσῃ ἢ παράστασις. Τώρα ἐσφιγγε δυνατὰ τὸν μικρὸν Γῶγον, καὶ βεβαίως θὰ τὸν ἐπνίγει, ἂν μετὰ τὰς φωνὰς τοῦ κόσμου, δὲν ἔτρεχαν ἀπὸ μέσα οἱ θηριοδαμασταί, διὰ νὰ τὸν γλυτώσουν. Μετὰ πολὺν κόπον κατάρθωσαν νὰ ξετυλίξουν τὸ ἔρπετόν ἀπὸ τὸ σωματάκι τοῦ μικροῦ, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν σπρώξουν μέσα εἰς τὸ μέγαλον κλουβί του, τὸ ὁποῖον εἰλεῖσαν ἀμέσως.

Ὁ Γῶγος εἶχε λιποθυμήσῃ. Μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ μετὰ θανάσιμον ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν, ὁ παππούς καὶ ἡ Μάρθα τὸν ἐπήγαγαν σηκωτὸν εἰς τὸ φαρμακεῖον, ὅπου συνήλθε ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιποιήσεις.

Φαντάζεσθε μετὰ τί θλίψιν καὶ κατήφειαν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπίτι. Εὐτυχῶς, ἐκεῖνος ὁ θεοτρελλὸς ὁ Γῶγος δὲν ὑπέφερε πολὺ ἐπονοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὀμιλήσῃ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο ἀκόμη γύρω εἰς τὸ σῶμα του τὸ σφίξιμο τοῦ ἔρπετοῦ.

Ἡ Μάρθα ἦτο καὶ αὐτὴ καταλυπημένη ἢ παρακοὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς δὲν ἔβλεπε νὰ ἰδοῦν τὰ θηρία πού ἦσαν μέσα

εἰς τὴν μεγάλην σκηνὴν τοῦ θηριοτροφείου. Ὁ Ριρῆς, τὸ καλὸ ἄλογάκι, ἐφαίνετο σάν νὰ εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι κάτι ἐτακτον καὶ δυσάρεστον εἶχε συμβῆ, διότι δὲν ἔτρεχε πλέον τόσο ζωντὰ, ὅπως τὸ πρῶτ' ἦτο περίλυπον, μετὰ τὸ κεφάλι χαμηλά, κ' ἔσερνε τὸ ἀμαξάκι σάν κουρασμένο.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἐξοχὴν των, πολλὰ γειτονόπουλα ἔτρεξαν νὰ τοὺς προῦπαντήσουν καὶ νὰ τοὺς ἐρωτήσουν τί λογιῆς ἦσαν τὰ ὠραῖα θηρία, πού εἶχαν ἰδῆ. Ὁ Γῶγος ἐσκυψε τὸ κεφάλι, ἡ Μάρθα ἐδάκρυσε, καὶ ὁ παππούς διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ περισσότερο τὰ ἐγγονάκια του, ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐπιτόπουλα:

— Θὰ σὰς τὰ ποῦμε ἄλλη μέρα! τώρα ὁ Γῶγος καὶ ἡ Μάρθα εἶνε κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι.

Μ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν πού ἠσθάνετο ἀκόμα, ὁ Γῶγος ἐπήδησε καὶ ἀγκάλιασεν ἀπὸ τὸν λαμὸν τὸν παππού του τὸν εὐχαρίστησε, καὶ τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς θὰ εἶνε εὐπειθὴς καὶ φρόνιμος ὅπως ἡ ἀδελφὴ του ἡ Μάρθα.

KIMION AAKIANE

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Μίαν ἡμέραν, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἡ Σελήνη σταμάτησεν ἔξαφνα καὶ ἤρχισεν νὰ διαβάξῃ τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως. Μετὰ τὸ μέτωπόν τῆς συναφρωμένον, μετὰ τὰ μάτια τῆς προσηλωμένα εἰς τὰ μεγάλα γράμματα, ἔμενε ἀκίνητος. Ἡ Μις Δούγλας ἐστάθη μετὰ πολλὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἔβλεπεν. Ἐπὶ τέλους εἶπε:

— Ἐχεις ἴσως διαθέσειν ν' ἀκούσῃς τὸν Ρωμαιοὶν καὶ τὴν Ἰουλιέτταν; Εἶσαι ἀκόμα παραπολὺ μικρὴ. Καλλίτερα εἶνε νὰ σὲ πᾶω εἰς τὸ Σατελέ νὰ ἰδῆς τὸν Μιχαὴλ Στρογκάφ.

Ἡ Σελήνη σχεδὸν δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσῃ. Ἐξηκολούθησε νὰ διαβάξῃ μετὰ χαμηλὴν φωνήν, ὅχι ὅλον τὸν τίτλον τοῦ μελοδράματος, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν τοῦ λέξιν μόνον. Καὶ τὴν ἐπανελάβε πολλὰς φορὰς:

— Ἰουλιέττα... Ἰουλιέττα...

Ἡ Μις Δούγλας ἐνόησεν ἔξαφνα. Καὶ εἶπε μετὰ τὸν πολὺ ἤρεμον:

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι. Μόνον πού ἡ μαμμάκα μου δὲν μ' ἐφώναζε πάντα Ἰουλιέττα, εἶχε κ' ἕνα ἄλλο ὄνομα γιὰ μένα... ἀλλὰ τοῦ κάκου τὸ ζητῶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ εὔρω.

Ἡ Μις Δούγλας δὲν ἤξευρε τὸ χαϊδευτικὸν «Ἐττα», τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ἄλλοτε ἡ κυρία Δαλόζ.

— Θέλεις νὰ σὲ φωνάξω Ἰουλιέττα, καὶ ὄχι Σελήνη;

— ὦ, ναι... Τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι Σελήνη δὲν ἦτο τὸ ἀληθινὸ ὄνομά μου. Καὶ δὲν μ' ἀρᾶσει διόλου.

Ἡ Ἰουλιέττα ἀνεστῆναξε μετὰ ἀνακούφισιν. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι, ἂν ἔχανε τὸ φανταστικὸν τῆς ὄνομα, θὰ ἔξαναγίνετο πάλιν ὅ,τι ἦτο πρῶτα. Μετὰ ὀλίγην προσπάθειαν ἀκόμη, καὶ ὅλον τὸ παρελθὸν θὰ τῆς ἐφανερόνετο. Τότε, ὅλα θὰ ἐπήγαιναν λαμπρὰ, θὰ ἔξαναύριζε τὴν μητέρα τῆς, τῆς ὁποίας ἡ μορφή ἐφαίνετο τώρα καθαρώτερα εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἔβλεπε σάν νὰ τὴν εἶχεν ἀφήσῃ μιὰν ἡμέραν πρὶν, καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἐτραγουδοῦσε πάντοτε εἰς τὸ αὐτὴ τῆς.

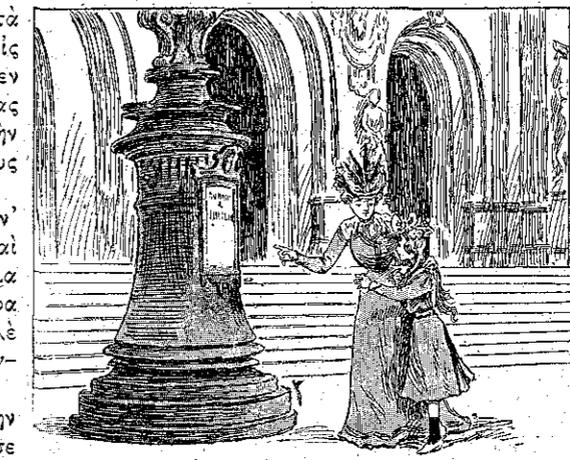
Ἐν τούτοις αἱ ἐβδομάδες ἐπερνοῦσαν καὶ τὸ τέρμα ἐφαίνετο ὅσον καὶ ἄλλοτε μακρυνόν. Ἡ Μις Δούγλας εἶχε λάμῃ μολοντοῦτο ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ. Οἱ κληρονόμοι τοῦ πρῶτον ἰδιοκτῆτου τῆς εἶχεν εἰπῆ τὸ ὄνομα τῆς ἐνοικιαστρίας, πού εἶχεν ἀναχωρήσῃ καὶ ἔξαφανισθῆ. Τὴν ἔλεγαν κυρίαν Δαλόζ ἦτο χήρα μετὰ μιὰν μοναχοκόρην. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἦτο. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἄλλη πληροφορία διὰ τὴν κυρίαν Δαλόζ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι, κανεὶς δὲν εἶχε λάθῃ

«Ὁ Παράδεισος τῶν γάτων...» (Σελ. 180, στ. α'.)

φωνῆς πολὺ γνωστῆς... Ὁ Μελάνης τὸν σφίγγει μετὰ τὰ ποδαράκια του, μετὰ τὸ κεφαλάκι του, τὸν ζεσταίνει, τὸν ζωντανεύει... Ὁ Μελάνης εἶνε ἐδῶ, ὁλοζώντανος, καὶ ὁ Γάλας δὲν ἔχει πεθάνῃ!

Ἐνας τέτοιος κλονισμὸς ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ καλὰ τὸν ἄρρωστο ἢ νὰ τὸν πεθάνῃ. Ὁ Γάλας γίνεταί καλά. Καὶ ἡ

«Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου, δὲν εἶν' ἔτσι;» (Σελ. 181.)

εἰδήσεις τῆς, ἡ διαμονὴ τῆς ἦτο ἀγνωστός. Εἶχεν ἐντελῶς χαθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον. Αἱ ἀγγελίαι, πού ἐδημοσιεύθησαν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, δὲν ἔφεραν κανέν ἀποτέλεσμα. Ἄλλως τε, ἡ Μις Κόρα δὲν ἤθελε τίποτε νὰ ἐπισπεύσῃ. Κατὰ μεγάλα διαλείμματα ἔκαμνε καὶ μιὰν νέαν ἀπόπειραν, ὁ ὁποία κατὰ κα-

νόνα επήγγαινε καλά. Και έπρεπε να μένη ευχαριστημένη με τας μικράς ενείνας προόδους.

Όταν ανεκάλυψε τὸ ὄνομα τῆς παιδαῖδς ἐνοικιστριάς τῆς ὁδοῦ Πέτρου Σαρρών, ἡ Μίς Κόρα ἀπέφυγε νὰ κάμη τὸν παραμικρὸν λόγον εἰς τὴν Ἰουλιέτταν. Ἀλλὰ ἡ μικροῦλα δισκεδάζε νὰ γράφῃ διαρκῶς τὸ ὄνομά τῆς, ὅπου ἐτύχαινε κ' εὐρίσκετο, εὐχαριστημένη διότι τὸ εἶχεν ἐνθυμηθῆ. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Ἀμερικανὶς ἔγραφε τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς, ἡ Ἰουλιέττα, καθήμενὴ δίπλα τῆς, περιέγραψεν εἰς μίαν μεγάλην ἐπιστολήν πρὸς τὴν Μάγγην, ὅλα τὰ γεγονότα, μεγάλα καὶ μικρά, τῆς ζωῆς ποῦ ἔκαμναν εἰς τὸ Παρίσι κατόπινυπέγραψε μετὸ ὄνομά τῆς « Ἰουλιέττα », καὶ μετὰ γράμματα μεγάλα-μεγάλα, καταμεσῆς εἰς τὸ φύλλον. Ἐσκυψε τότε ἡ Μίς Δούγλας καὶ

« Ἐβαλεν ἓνα Δ κεφαλαῖον... » (Σελ. 182, στ. α'.)

ἔβαλε ἓνα Δ κεφαλαῖον κατόπι ἀπὸ τὸ κύριον ὄνομα. Ἡ Ἰουλιέττα τὸ εἶδε, καὶ τότε, χωρὶς κανένα δισταγμὸν, ἐπρόσθεσε τὰ γράμματα ποῦ ἔλειπαν, — καὶ τὸ ὄνομα εὐρέθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀβελκῆρον γραμμέμον.

Ἡ Μίς Δούγλας ἐξηκολούθησε τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀφρημένη καὶ σιωπηλῆ.

Ἐνῶ ἔβαζε γραμματέσημα εἰς τοὺς φακέλλους, ἡ Μίς Κόρα εἶπεν ἡσυχά ἡσυχά, χωρὶς κὰν νὰ κυττάξῃ τὴν μικροῦλαν:

— Γνωρίζομεν τώρα ὅτι λέγεσαι Ἰουλιέττα Δαλόζ.

— Ναι, ἀπήγγησεν ἡ Ἰουλιέττα με χαμηλὴν φωνήν.

— Αὐτὸ εἶνε ἓνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Πρὶν περάσῃ πολλὸς καιρὸς θὰ ἔχωμεν εὐρὴ τὴν μητέρα σου.

Τὸ κοριτσάκι ἀνεστέναξε.

— Ἀργεῖ ὅμως αὐτὸς ὁ καιρὸς.

— Στενοχωρεῖσαι λοιπὸν παραπολὺ μαζί μου;

Ἡ Ἰουλιέττα, ποῦ ἦτο ἐκ φύσεως καλὴ καὶ τρυφερά, ἔβαλε τὰ χεράκια τῆς γύρω εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μεγάλης φίλης τῆς, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζεν ἀγγλιστί « Ἀντη (θείτσα).

— Σὰς ἀγαπῶ πολύ, Ἀντη, ἀλλὰ, ἀν ἐζηπούσατε καὶ σεῖς νὰ εὐρετε τὴν μαμά σας, αἱ ἑβδομάδες θὰ ἐφαίνον-

το καὶ σὲ σὰς παραπολὺ μεγάλες... — Κάμνω ὅ,τι ἤμπορῶ, ἀγαπητῆ μου, ἀλλὰ τὸ Παρίσι εἶνε μεγάλη πόλις καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴν εὐρίσκηται πλέον ἡ μητέρα σου οὔτε εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ κόσμος ὅλος εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ θὰ ἔχωμεν νὰ ψάξωμεν ἀρετὸν καιρὸν. Ἀλλὰ, θὰ τὴν εὕρω μίαν ἡμέραν ὅπως δῆποτε, καὶ, ἐν τῷ μεταξύ, πρέπει νὰ κυττάξωμεν νὰ χιρῶμεθα τὸν ὠραῖον ἥλιον καὶ τὰ εὐμορφα πράγματα τῆς ζωῆς.

Ἡ Μίς Κόρα, αὐτὴ τοῦλάχιστον, ἐγνώριζε πολὺ καλά πῶς νὰ διασκεδάξῃ μετὰ τὸ παρὸν καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον. Ἐγνώριζε πολὺν κόσμον εἰς τὸ Παρίσι, ἰδίως μεταξύ τῆς ἀμερικανικῆς παροικίας, ὅπου τῆς ἔκαμναν μεγάλας περιποιήσεις. Εἰς τοὺς συμπαιτωριώτας τῆς, αἱ ἀλλόκοτοι ἰδιοτροπίαι τῆς δὲν ἔκαμναν καμμίαν ἐκπληξίν ἢ ἔκτακτος ἀνεξαρτησία τῆς ζωῆς καὶ τῶν τρόπων τῆς κανένα δὲν ἐπείραζεν, ἢ δὲ ἀπόφασίς τῆς νὰ μὴν ὑπανδρευ-

θῆ ποτέ, νὰ κυδερνᾷ μόνη τῆς τὰ τῆς περιουσίας τῆς, νὰ πηγαίνῃ ὅπου τῆς ἤρεσκε καὶ ὅπως ἐφαντάζετο, ἐφαίνετο πολὺ φυσικῆ. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τὰς γαλλικὰς οἰκογενεῖας ποῦ ἐσχετίζετο. Τὴν εὐρίσκαν παραπολὺ νέαν ὥστε νὰ ταξιδεύῃ μόνη, ἢ ἔστω μετὰ μίαν μικρὰν προστατευομένην τῆς σὰν τὴν Ἰουλιέτταν. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο θελητικὴ νέα, ὅταν ἤθελε νὰ λάβῃ τὸν κῶπον νὰ φανῇ, ὅλοι ὕψωναν τοὺς ὤμους των, μετὰ ἓνα εἶδος κἀπως περιφρονητικῆς ἐπιεικειᾶς, καὶ ἔλεγαν:

— Μπᾶ! εἶνε Ἀμερικανὶς!

Ἡ Μίς Κόρα ἔπαιρνε τὴν Ἰουλιέτταν παντοῦ μαζί τῆς, εἰς τὰς ἐπισκέψεις, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς ἐκδρομάς. Ἀλλὰ πολὺ συχνὰ ἡ μικροῦλα ἔβλεπεν ὅτι ἦτο σὰν ὀλομόναχῃ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ποῦ δὲν εὐρύριζε κὰν νὰ τὴν κυττάξῃ. Ἡ Μίς Δούγλας, ὡς κομψευομένη τοῦ καλοῦ κόσμου, με φορέματα ἐκτάκτου καλαισθησίας, ἦτο ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν νέαν ἐκείνην, ἢ ὁποία, εἰς τὸ ράντισο, δισκεδάζε ν' ἀρμέγῃ τὰς ἀγέλαδας τῆς κυρίας Χάρδν ἢ νὰ καλπάζῃ σὰν τρελλὴ μαζί μετὰ τὰ δύο κοριτσάκια. Τὴν ἐπροσκαλοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ὁ κόσμος ἐφαίνετο ἀνεχόμενος τὴν παρουσίαν τῆς « ἀνεψιάς » τῆς, ὅπως ἐπὶ τέλους καθήτησεν ἀ ὄνομά τῆς τὴν μικροῦλαν ἄγνωστον.

Μία ὥρατα συλλογῆ, μετὰ ὑπογραφὴν Μαρία Α. Καλλίνου, ἀποκλείεται τοῦ Διαγωνισμοῦ, διότι ἐστὶν ἀπὸ ἄλλον, χωρὶς ἢ συνδρομητριά μου αὐτὴ νὰ ἔχῃ κὰν εἶδον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. [Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες τὴν ἡλικίαν των.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδιότροπος Σανθούλα, 15+13 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διακριθεῖσα Ἀρσενιάς, 15+9 [12ε].—Τόνης Βερτίκος, 14+9 [11ε].—(Τὸ Ὑπερ Πατριδος, 15+10 [12ε], τιθεταί ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὸν ἤδη τοῦ Α' Βραβείου.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλαυὴ τῆς Ἀθηνᾶς, 13+9 [11ε].—Ἐσπευμένος Λόγδος, 14+8 [11ε].—Χρυσοπέτρων Ὀνειρον 15+7 [11ε].

(Ἔπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 94ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
[18ος Διάπλασιν τοῦ 1905, σελίς 375].

[Τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν διαγωνιζομένων συνοδεύουν τρεῖς ἀριθμοί. Ὁ πρῶτος σημαίνει πόσαι ἐκ τῶν 15 Ἀσκήσεων τῆς Συλλογῆς τοῦ ἐκρίθησαν ἄξια: δημοσιεύσεως—ὡς ἔχουν, ἢ ἐλαφρῶς ἐπιδιορθωμένοι—δὲ δευτέρος σημαίνει πόσαι ἐκ τῶν δημοσιευομένων τούτων ἐκρίθησαν ὡς ἐξαιρετικῶς ὠραία, (ἐδφευεῖς, πρωτότυποι, δεξιῶς συχουρηγμένοι, καλῶς διατυπωμένοι κτλ.) Τὸ τρίτον τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν ὀρίζει τὴν θέαν τῶν διαγωνιζομένων. Προηγεῖται ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν, τοῦ ὁποίου οἱ ἀριθμοὶ δίδουν ἀθροίσμα μεγαλύτερον (διότι αἱ ὠραία Ἀσκήσεις προτιμῶνται φυσικὰ τῶν ἀπλῶς δημοσιευομένων.) Τέλος ὁ τρίτος ἀριθμὸς σημαίνει πόσα Βῆσημα ἔλαβεν ὁ διαγωνιζόμενος — καὶ εἶνε πάντοτε τὸ ἥμισυ τοῦ ἀθροίσματος τῶν δύο πρῶτων ἀριθμῶν.

Νῆας, καθαυτὸ πρωτοτύπους Ἀσκήσεις, ὀλίγας ἔδωκε καὶ αὐτὸς ὁ διαγωνισμὸς. Ἀν ἐξαιρέσει κανεὶς δύο ἢ τρεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐσκέφθησαν νὰ συμπηράδουν εἰς τὰ Σχήματα τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως—ὠραία ἰδέα πραγματικῶς, —καὶ μερικὸς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἠμπόρουν νὰ στολίσουν τὰς Συλλογὰς των μετὰ ὀλίγας Ἀσκήσεις κἀπως ἀσυνήθεις, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἰμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι περιορίσθησαν εἰς τὰ κοινὰ καὶ τετριμμένα, —ἐκτός κἀν ἑκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τὰ πρωτοτυπήσων, ἐξέθαψαν τὸσον ἀρχαίας καὶ ἀγνώστους λέξεις, ὥστε κατέστησαν τὰς Ἀσκήσεις των ἐντελῶς ἀλύτους καὶ κατὰ συνέπειαν οὔτε ἄξιαι δημοσιεύσεως.

Τοῦ κανόνος ἐξαιρέσειν περιφανῆ ἀποτελεῖ ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα. Ὅλοι σχεδὸν αἱ Ἀσκήσεις τῆς εἶνε πρωτότυποι, ὠραία, σπάνια, ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰς συνήθεις δημοσιευομένας. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι ἡ Συλλογὴ τῆς δὲν ἔχει τὴν ἀπατούμενην ποιότητα διότι ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα περιόρισθη εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων (Ἀιτιολογία, Δεξιόγραφος, Στοιχειόγραφος, Στοιχειονόγραφος, Ἐπιποσοφικῶν, Γρίφος καὶ πλῆθος ὀβ.) Δὲν ἠμποροῦσα διὰ ταῦτα νὰ τῆς ἀρνηθῶ τὸ Α' Βραβεῖον, ἀφοῦ ἔστειλε 15 Ἀσκήσεις τὰς ὠραιότερας ἐξ ὅλων. Ἀλλὰ σποδοῦμαι σήμερον τῆς εὐχαριστήσεως, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας τῶν ἐπανειλημμένων Δεξιόγραφων καὶ Αιτιολογιῶν, νὰ δημοσιεύσω διαμὰς δλόκληρον τὴν συλλογὴν τῆς, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τὴν συμπληρῶσω μετὰ μερικὰς Ἀσκήσεις τῆς ἀμέσως ἐρχομένης Διακριθεῖσης Ἀρσενιάδος.

Μία ὥρατα συλλογῆ, μετὰ ὑπογραφὴν Μαρία Α. Καλλίνου, ἀποκλείεται τοῦ Διαγωνισμοῦ, διότι ἐστὶν ἀπὸ ἄλλον, χωρὶς ἢ συνδρομητριά μου αὐτὴ νὰ ἔχῃ κὰν εἶδον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. [Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες τὴν ἡλικίαν των.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδιότροπος Σανθούλα, 15+13 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διακριθεῖσα Ἀρσενιάς, 15+9 [12ε].—Τόνης Βερτίκος, 14+9 [11ε].—(Τὸ Ὑπερ Πατριδος, 15+10 [12ε], τιθεταί ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὸν ἤδη τοῦ Α' Βραβείου.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλαυὴ τῆς Ἀθηνᾶς, 13+9 [11ε].—Ἐσπευμένος Λόγδος, 14+8 [11ε].—Χρυσοπέτρων Ὀνειρον 15+7 [11ε].

(Ἔπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὁρῶν Ἀμόραντον, 13+8 [10ε].—Ἀσπρος Ἀγάπης, 14+6 [10ε].—Ὁρῶν Α. Ναΐδης, 14+6 [10ε].—Ἰωνικός Ἀστήρ, 13+5 [10ε].—Μεγαλοδοξίας Φύας, 15+5 [10ε].—Ἐλιμοσίας Παρθένος, 13+6 [9ε].—Ἐσπέρη Ἐσπέρη, 13+6 [9ε].—Ἀντὴ τῶν Ἑλλίδων, 15+4 [9ε].—Χρυσὴ Α. Κίτσου, 15+4 [9ε].—Πομπαιὸς Ἐρμῆς, 13+5 [9ε].—Ἀντίβας ὁ Καρηνόδοτος, 13+5 [9ε].—Φῶς τῆς Νυκτός, 14+4 [9ε].—Ὀδύσει, 14+4 [9ε].—Ταπεινὸς Θεράπων, 15+3 [9ε].—Ναυαϊκᾶ, 9+8 [8ε].—Δοῦξ τῆς Καρύστου, 12+5 [8ε].—Ἀροσίου Νόξ, 13+4 [8ε].—Ἰακόντης τοῦ Βυζαντίου, 13+4 [8ε].—Ἀιμίλιος Παῦλος, 14+3 [8ε].—Γαλιόσπος Ἀγῆ, 14+3 [8ε].—Ἀστυδὴς, 14+3 [8ε].—Ἀυτόνομος, 12+3 [7ε].—Ἀνδρείος Ἀνδρείος, 12+3 [7ε].—Ἑλληνικὸν Γραμματεῖον, 11+3 [7ε].—Αὐτὸς τοῦ Ποταμοῦ, 9+3 [6ε].—Ν. Κατερινόπουλος, 9+3 [6ε].—Μουσουργός, 8+3 [5ε].—Ἀριστία Ν. Χατζη-Γρίβα, 8+3 [5ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ. (12—15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σημαῖα τῆς Ἐλευθερίας, 15+14 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρμα τῆς Νίκης, 15+8 [12ε].—Ἀιμίλιος Γελοτοπούς, 15+7 [11ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κροσόη, 15+6 [10ε].—Νικόλαος Κάβουρας, 15+5 [10ε].—Ὀβριος τοῦ Μοναστηρίου, 15+5 [10ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, 15+4 [9ε].—Παταράκ, 15+4 [9ε].—Ἀγκυρὰ τῆς Σωτηρίας, 13+5 [9ε].—Χειμῶνανδρον, 14+4 [9ε].—Μαγαμένος Μενεξές, 15+3 [9ε].—Δατομεῖον τῆς Χίου, 13+3 [8ε].—Ἐρυθροδερμὸς, 13+3 [8ε].—Δουκίσα τῶν Σαλώνων, 13+2 [7ε].—Βρυχώμενος Λέων, 13+2 [7ε].—Χάρις, 13+2 [7ε].—Ἰωάννης Ζωγράφος, 14+1 [7ε].—Ἀρῆς 10+4 [7ε].—Ὀλύμπιος Ἀχιλλεύς, 11+3 [7ε].—Πρωτομαγιά, 12+2 [7ε].—Ἀφροστέφανομένο Κῆμα, 12+2 [7ε].—Παλλάς, 12+2 [7ε].—Μάργος τῆς Ἐλευθερίας, 8+5 [6ε].—Μαγεμένη Ἀκροθαλασσία, 10+3 [6ε].—Σημαῖα τοῦ Φωτός, 11+2 [6ε].—Ἐπίμαος, 11+2 [6ε].—Μικρὸς Δόκιμος, 10+2 [6ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγαθὸ Ἀγγελόδι, 8+1 [4ε].—Περωτὴ Καρδία, 9 [4ε].—Ἀριστος Κολυμβητής, 7+1 [4ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ. (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαμπρὸς Κιθαροδός, 15+7 [11ε].—(Ὁ Αἴλιος Ἀριστέιδης, 15+8 [11ε], ἐκτός Διαγωνισμοῦ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλοῖθος τῆς Θαλάσσης, 15+5 [10ε].—Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, 12+7 [9ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλεὺς τῶν Ρόδων, 15+4 [9ε].—Σανθὴ Φοίβη, 12+6 [9ε].—Ἐπαινος τῆς Ἀγγλίας, 15+3 [9ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀλταῆς, 15+2 [8ε].—Ἀσημένιο Κῆμα, 11+5 [8ε].—Νερόϊδα τῶν Ἀργάων, 13+3 [8ε].—Κυρία Σααρφαλόστρα, 13+3 [8ε].—Ἀραβικὸς Ἰππος, 13+3 [8ε].—Μικρὸς Ἀέθλιος, 13+2 [7ε].—Γαλιόλενον Κῆμα, 13+2 [7ε].—Κλέων Β. Παράσχος, 9+1 [5ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ.Γ.—Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν τυχόντων Α' Βραβείων.

Ἡ δημοσιεύσις τῶν ἐγκριθεῖσῶν Ἀσκήσεων θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους Μαΐου, θὰ δημοσιευθῶν δὲ μόνον ὅσαι θὰ χρειασθῶν. Τὰς μὴ δημοσιευομένας δίδονται, ἀν θέλων, οἱ δημοσιευθέντες νὰ χρησιμοποιοῦσιν καὶ εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κώστας καὶ ὁ Νίκος ἐτοιμάζονται δι' ἐκδρομὴν.

Κώστας:—Τὶ ζῶν θὰ πάρῃς σὺ; Νίκος:—Γαϊδουράκι.

Κώστας:—Κ' ἐγὼ γαϊδουράκι. Νίκος:—Ὅστι σύμφωνοι γαϊδουράκι ἐσύ, γαϊδουράκι κ' ἐγὼ.

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνθους τῆς Ἐδαιωθησίας.

Εἰς τὸ Νηπιαγωγεῖον, ὁ διδάσκαλος λέγει ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπομεν κάποτε καὶ ἄστρα μετὰ οὐράν.

Καὶ ὁ Τοτὸς διακόπτει:—Μήπως εἶνε, δάσκαλε, οἱ χάρτινοι ἄστροι;

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἡρώς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων τοῦ Ἐσπαθώματός, μὲ ἔστειλαν ἔως τώρα τὰς φωτογραφίας των οἱ ἐξῆς: Ἰδιότροπος Σανθούλα, Λέων Ν. Φραντζῆς, Ἑλληνικὴ Νῆσος, Πλαγιομένη Ψυχῆ, Ὀδύσει, Ψυχῆ τῆς Λέοντος, Σεντενεμένο Ἑλληνοκύριον καὶ Στυλιανὸς Κ. Θεολογίτης. Ὑπεθυμίζω ὅτι αἱ φωτογραφίαι εἶνε δεκταὶ μόνον μέχρι τέλους Μαΐου, ὥστε ἂς σπεύσουν νὰ μὴ στείλουν ἐγκαιρῶς καὶ οἱ λοιποὶ βραβευθέντες. Ἐπίσης, ὅσοι μὴ ἔχουν ἤδη στείλῃ τὴν φωτογραφίαν των, ὡς βραβευθέντες εἰς προηγούμενος Διαγωνισμούς, παρακαλοῦνται νὰ μὴ στείλουν διὰ τὸ σύμπλεγμα νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς σταλείσης.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, προκαμένου περὶ τοῦ μικροῦ ποιητοῦ Ἀσάνδρου Παλαμᾶ, ἔγραφα ὅτι εἶνε μολὶς δεκαπενταετής. Ἄλλ' ἡ λέξις εἰς τὸ τυπογραφικὸν ἔγινε «δεκαοκταετής» καὶ ἀπὸ ἀδελφίαν τοῦ διορθωτοῦ, ἐπεσώθη ἔτσι. Ἐποθεῖτο ὅτι κ' ἐκεῖνον ποῦ δὲν γνωρίζουν τὸν μικρὸν Παλαμᾶν, ἐνόησαν ὅτι πρόκειται περὶ λάθους. Διότι ἂν δ. κ. Παλαμᾶς ἦτο τῶνδε δεκαοκταετής, δὲν θὰ ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ μικροῦ ποιητοῦ. Σήμερον, δεκαοκτῶ ἐτῶν ποιητῆς εἶνε πλέον ποιητῆς... μεγάλος!

Νὰ καὶ γράμμα ἀπὸ τὴν Ἐσμεγάδαν. Τέλος πάντων! Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ καὶ μοῦ τὸ γράφει μόνη τῆς. Ἀπὸ τὴν βρυχιτιδα, λένει, τῆς μένει ἀκόμη ὀλίγος βῆ-χας, ἀλλὰ βέβαια θὰ περάσῃ καὶ αὐτός, καὶ δὲν θὰ τὴν ξαναπάρῃ, ὅπως φοβεῖται, ἀρκεῖ νὰ προφυλαχθῇ.

Φαληρικὴ Φλοῖθε, δὲν εἶνε εὐχολον νὰ ψάξω εἰς τόσα ποιήματα διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἐληφθῆ καὶ τὸ ἰδικόν σου. Ὅσα λαμβάνω, τὰ τοποθετῶ εἰς ἓνα μέρος καὶ δὲν τὰ βλέπω παρὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἀν τὰ ἔφαχνα διὰ καθένα ποῦ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἐληφθῆ τὸ ἰδικόν σου, νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνα ἀλλήν δουλειάν. Ὅστε ἔχε ὑπομονὴν νὰ πληροφορηθῆς ἀπὸ τὴν κρίσιν, ἢ ὁποία δὲν θ' ἀργήσῃ.

Ναι, Ἡλιόλουστος Πρωῖα, τώρα μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας εἶχα κ' ἐγὼ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω ἢ νὰ ἐπανίδω πολλοὺς συνδρομητάς μου, ποῦ ἤλλαν ἀπὸ τὰς ἐπαρσιῶν; καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Τώρα ποῦ ἡσυχασες περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ.

Ποῦ ὀρθὰ ὅσα γράφεις, Ποιητὰ τοῦ Παγ-

νασοῦ. Νὰ μὴν ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ ὑπεραρέσουν. Δὲν γνωρίζω ἂν ὑπάρχῃ ἡ Ὀδηγὸς Φοιτητῶν; δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῶ ποτέ μου.

Χαίρε Ἀνθεριά, χαίρω πολὺ ποῦ ἐνικήθησαν τὰ ἐμπόδια καὶ μοῦ ἔγραψες τὰς ὠραίας σου ἐντυπώσεις. Ποῦ καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ Ποιητῆς τοῦ Παρνασοῦ: μὴ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ εἶνε γραμμένα ἀπλᾶ, χωρὶς ἐλληνοκυρῆς, ὅπως ἡ ἰδικὴ σου ἀκριβῶς. Ἐδ-χαριστῶ καὶ διὰ τὴν στατιστικὴν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ὅμως νὰ ἔχουν ὄλοι ψευδώνυμα πατριωτικὰ; ἐγὼ θὰ ἤμην εὐχαριστημένη νὰ εἶαν ὄλοι ψευδώνυμα ἀπλῶς ἐλληνικὰ; διότι δυστυχοῦς, μερικὸι προτιμοῦν ἔξνα...

Τὸ Ἀνθος τῆς Ἐδαιωθησίας μὴ περιγρά-φει ὠραϊότατα μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν ἐροχὴν, ὅπου συνηγήθη μετὰ ἄλλους πέντε συνδρομη-τάς μου κ' ἐπέραςε μίαν ἡμέραν ἀλησιμονῆ-τον. Καὶ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ποῦ μοῦ στέλλει σήμερον εἶνε ἡχῶ τῆς ἐκδρομῆς αὐ-τῆς. Τὰ συγχαρητήριά μου.

Ἐβλεψε τὸ Κροσσὸν Σπῆλιον! Ἐπεριμένετε ποτέ τέτοιον πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ Κρο-σσάλλινον Σπῆλιον; Καὶ ὅμως ναι; ἔβλεψε... ἔβλεψε τὴν ὥραν τῆς μελέτης τοῦ πιάνου, διὰ νὰ γράψῃ κατὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ διὰ νὰ μοῦ διηγηθῆ ἐν κωμικοτραγικῶν σφαλῶν ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν... Ἄς εἶνε ὑποθέτω, ὅτι δὲν ἐξημιώθη καὶ πολὺ, ὑπὸ τὸν ὄρον πάν-τοτε ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ὥραν τῆς μελέτης—τὸ ὁπο

Ξεις!) Ἐθνική Ψυχὴ, α. (ἄνευ ἀρχικῶν) Ἐλληγόπουλο τῆς Ροδόλης, α. (Σ. Μ. αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ ἀρέσουν πολὺ ὀρθότατα ὅσα γράφεις περὶ τοῦ βουλγαρικῶν περιόδι- κῶν· τώρα ποὺ ἐκωνοιοῦσαν τὰ ζητήματα, γράφει μου τακτικά) καὶ Παλιότος Μπελ- φαγκῶρ, κ. (Μ. Α. χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γρά- φης συχνά.)

Ἀνανεώσεις ψευδώνυμων: Ταπεινὸ Γασμεῖ, α. Ζουλομανδῦας, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προστίθενται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδ- ὄνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά- σεις μὲ ὄνομα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ πάλ- λάξουν: ὁ Ἐνδοσιώδης Ἕλληρ μετὰ τὴν Δούμισσαν τῶν Σαλιῶων, Διακριθεῖσαν Ἀρ- σακιδιάδα καὶ Φρα-Διάβολον· ἡ Γλυκεῖα Ἑλλάς μετὰ τὴν Κροῆλον καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μασολογγίου· ἡ Νυξ τῆς Καστέλλας μετὰ τὴν Κνανόφθαλλον Ἑλληροπούλαν, Πάξ, Χρυσῶν Ὀρειῶν, Παλλάδα καὶ Φίλην τῶν Ζῶων· ἡ Ἐομεράδα μετὰ τὸν Μέλλοντα δι- πλωμάτην καὶ Παλλάδα· ὁ Ἄγγελος Ἀνε- ρωτὸς μετὰ τὴν Νηρηίδα τοῦ Ἀλμυροῦ, Ὀρει- οπόλιον Ψυχῆν καὶ Πάξ· ἡ Πτερωτὴ Καρ- δία μετὰ τὸν Δροσόλοστον Ἀνακαυῆς, Κρητι- κοπούλαν, Πολικὸν Ἀστέρων, Γαλήνην καὶ Ἑλληνικὴν Τριήνην· ἡ Ἀντίβατος ὁ Καρχηδό- νιος μετὰ τὸν Ὀλυμπιονίκην, Λευκοκύμαστον Αἰγαλόν, Λάτρην τοῦ Ἀπειροῦ καὶ Βενια- μὴν τὸν Λάβριον· ἡ Νεράδα τῶν Ἀγρά- φων μετὰ τὴν Μιμόζαν, Ἀκακίαν, Ἀφραν, Αὐτόνορον καὶ Μαρουσίαν· ὁ Οὐδέης μετὰ τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην, Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἑλληνίδα καὶ Χλόην· ἡ Ἡλιόλοστος Προῶτα μετὰ τὸν Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνην, Εἰμαρομένην, Κυματοθραύ- στην τοῦ Ἐξείνου, Κνανόφθαλλον Ἑλλη- ροπούλαν καὶ Ἀφραν· ὁ Μισοκακόμοιος μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου· τὸ Ἄνθος τῆς Ἐδαισθησίας μετὰ τὴν Ἰωάνναν Λάτρην, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Πτερωτὴν Καρδίαν, Ἀγνήν Καρδίαν, Περιπαθὴ Τραγοειδίαν καὶ Ὀλυμπιονίκην· τὸ Κροναλλινὸν Σπῆ- λαιον μετὰ τὸν Μόζατ, Κίτρινον Ντόμωρον καὶ Ἀμίμητον Γελοιοποιόν· ὁ Δεσμός Φιλίας μετὰ τὸν Φρα-Διάβολον· τὸ Ρόδιον τῆς Ἀνα- τολῆς μετὰ τὸν Μαρουμένο Μπουμποῦν, Πτε- ρωτὴν Καρδίαν, Ἀγνωσίον Πόδιον, Ἀγνω- στον καὶ Λάτρην τοῦ Ἀπειροῦ.

Ἡ Διάπλασις ἀσιτάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κάισταν Φ. (διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου εἰς τοὺς Συλλόγους «Νέαν» καὶ «Ἡὼν»). Σ. Θ. Τσ. (τὸ ἔστειλα διὰ τὴν ζήτησιν ὄνομα, πρέπει νὰ δημοσιεύσῃς Μικρὰν Ἀγγελίαν ἢ νὰ στείλῃς διὰ τοῦ Γραφείου μου ἐπιστολήν) Μαρίαν Φ. Φ. (αἱ λύσεις σου ὄρθαι, ἀλλὰ δὲν θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψει, διότι δὲν ἐστάλη- σαν) κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ὀδηγοῦ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμβουλευθῆς·) Μισοκακό- μοιον (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἐσπεριῶν Ρεμβασμόν (δὲν αὐτὰ τὰ λέγει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ) Πάξ (ἔστειλα δὲν εἶνε δύσκολος ὁ μηχανισμὸς τῶν Μ. Μυ- στικῶν, μάλιστα δι' ἓνα κορίτσι τῶσαν ἔξυ- πνο σὺν ἐσέ) Ἀναστασίαν Κ. (δι' αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ δημοσιεύσῃς Μικρὰν Ἀγγελίαν) Τζάμον Ἀνακατωμένον (ἔστειλα ἀπὸ σε ἐξαρτάται νὰ γίνῃς πάλιν ἀεμφανής) Αἰγι- νάριαν Ἀθηρῶν (χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινες καλά· τώρα γράφει μου συχνά) Θεὸν τῆς Ἀγάπης, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαΐου δαπάνησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου Ἐξοχίας τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγέ- λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

271. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον μέρος μου οἰκτρὸν ζῆτεῖ τὰ ταπεινά· Τὸ δεύτερον ἀγέρωχον καὶ φοβερὸν ὅταν πεινᾷ. Ἐκ φόβου δὲ τὸ ὅλον μου συστελλεται καὶ πάλεται Καὶ εἰς μικρὸν ζῳάριον ἄμῃσως μεταβάλλεται.

272. Στοιχειόγραφος.

Μὲ ἀκούεις, δὲν με βλέπεις· ἀν με ἀποκεφαλίσῃς ἔβημα ὁ μοχλὸς τοῦ κόσμου καὶ δὲν πρέπει νὰ πορῆσῃς Ὅτι οἱ πλείστοι μοῦ προσφέρουν τὸ πολὺτι- μόν των μελι, Φήμην, δόξαν ἐγὼ δίδω ἢ πολὺτιμος κυψέλην.

273. Στοιχειόγραφος.

Τὸν κόσμον ὅλον κυβερῶν Τὸ πᾶν ἐξουσιάζω Τὰ νεῦρα δὲ τῶν μαθητῶν Ἀκέφαλον τρομάζω.

274. Στοιχειοτονόγραφος.

Μὴ με νομίσης ἀτελῆ... Εἶμ' ἀναγκαῖα ὄλη Ὁ κόσμος τὴν ὑπόστασιν Βεβαίως μοῦ ὀφείλει. Ἡ κεφαλὴ μου ἀν κοπῆ Ἀφοῦ ὁ τόνος ἀναίδη, Τοὺς μαραγκοὺς ἐρώτα, Ἄν εἰμποροῦν ἄνευ ἐμοῦ Νὰ πράξουν... τὰ εἰκότα.

275. Αἶνιγμα.

Ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἄρχω Σὲ φωνάζω ἐκ τοῦ Αἵμου... Ἀναβαίνεις; δὲν ὑπάρχω. Ποῦ θὰ μ' εἴρῃς, ἔ; εἰπέ μου!

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τῆς ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ ΣΑΝΘΟΥΛΑΣ.]

276. Γωνία ἐκ παραγῶγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὑρεθῶν ἄλλα τόσα παράγωγα (ἐπιθετα ἢ οὐσιαστικά,) καὶ τοιαῦτα ὥστε, τοῦ πρώτου τιθεμένου καθέτως, νὰ ποτελοῦν κατὰ σειρὰν γωνίαν: κόπτω, κάμνω, πίνω, ῥέπω, φέρω, οἶδα, μένω, ἴστημι.

277-281. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τεσσάρων γραμμάτων, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσαι λέξεις: φῶκη, Βῆλος, ἄποπος, ὄλιβος, ψιλός.

282. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάχρικα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε- λοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα, τὰ δευτέρα δένδρον καὶ τὰ τρίτα ἀργοναυτὴν: 1, Μυθικός Ἰστομῆς. 2, Θεά. 3, Ἀρχαῖος ποιητής. 4, Ζῳον. 5, Χρονικὴ διαίρεσις. 6, Ἰχθύς.

[Αἱ τρεῖς ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τῆς ΔΙΑΚΡΙΘΕΙΣΗΣ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΟΣ.]

283. Ἑλληποσύμφωνον.

αὐ-ἄε-υ-ιω-εἰε-αο-αε-υ-ω Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδιοτρόπου Σανθούλας

284. Γρίφος.

Ὁ ἀνάξιος σου ἰκέτης νίκη σιγῇ τώρα γ'λαός. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδιοτρόπου Σανθούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 13.

155. Ἀνθεμῖς (ἄν, Θέμις).—156. Κεῦλάνη (κέ, υ, λά, νι).—157. Ζάκυνθος—Υάκινθος. 158. ΚΡΙΝΟΝ 159. Μάνθανε τὸ ἄμεινον. 160-161. Ὁ Ρ Ε Η Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Φ, Ξ: σφῆξ, ΣΤΕΜΜΑ Ρ ξιφίας, εἰφος, φρίξ, Κ Ι Ι Η Ι Σφίγξ. 165. ΜΕΤΑ Ρ Ο Η Ι -ΑΙΑΣ (Γερμα- Υ Ο Η Ι νία, ΚρΕΙος, Κα- Ρ Σ Η Σ Τ Ο Σ ΤΑνη, ἈδρΑΣτος) Ο Υ Η Ο 284. Γρίφος. —166. Οὐδὲν γ'λόχιον ἤς πατρίδας οὐδὲ το- κείων.—167. Ἡ ὕπολις εἶνε δίπουν (1 ὑπὸ λα εἰς I - νεδ ὑπ' οὖν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχαίρω ἐγκαρδίως Βαρναβῆν Σύλλο- γον «Ἐξείνου» διὰ βραβεῖον.—Κυμα- τοθραύστης τοῦ Ἐξείνου. (5'—75)

Ἰδρὸθῃ Σύλλογος ἐν Χαλκίδι «Ἀμύλων», ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως». Ἐβελήσαν: Πρόεδρος Σημαῖα τοῦ Φωτός, Ἀντιπρόεδρος Πιταγόρας Ἀγγελιαφόρος, Γραμματεὺς Ἰωάν. Βαρδαβούλιας, Ἐλεγκτὴς Σωτήρ. Καρακλή. —Ἀπευθυντέον Ἰωάν. Μανούσκον, Poste- restante, Χαλκίδα. (5'—76)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα Ὀλυμπια- κά δελτάρια. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς.— Διεύθυνσις: Démétrius E. Cocalis, Ale- xandrie (Egypte). (5'—77)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.“ Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7. Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο- ρᾶς, φρ. 0,60. Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰ- κόνες) φρ. 3,50. Δεκάτομα Μικρῶν Μυστικῶν, Δέση 25 τετραδίων μετὰ ἐξώφυλ- λον καὶ πίνακα φρ. 3,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Ἐκάστον τετραδίον φρ. 0,15 Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐνδοξίου φρ. 1,50. Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόνες) φρ. 3,50. Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιή- ματα) φρ. 1,50. Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Παιδικὸι διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20. Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50. Πράξ δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Ὁ Πυρσιπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Ὑπερ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδρον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5. Ὁ Φόνης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασὸν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀγαθὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Ἔτησι... φρ. 8,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξήμενος... » 4,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος... » 2,50	Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαΐου 1906	Ὀδὸς Ἐδρεπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίον.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	Ἐτος 28ον.—Ἀριθ. 24	

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἄμα ἔλαβεν ὁ Ἰακώβος ἐκείνην τὴν ἀπόφασιν, δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ τὴν προ- θεσίαν τῆς σκέψεως ν' ἀρίστη εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως καμ- θῆ ἢ θέλησις του.

Ἐσπευσε νὰ καταβῆ εἰς τὸ κύτος καὶ νὰ δηλώσῃ εἰς τὸ παιδάκι τὴν νέαν του ἐπιθυμίαν. Ἄλλως τε εἶχε λάβῃ τὰ μέ- τρα του διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἄνευ ἀναβολῆς ἡ διαταγὴ του. Ἡ βάρκα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐταλαντεύετο κρεμα- σμένη ἀπὸ τὰ παλάγκα τῆς.

Ὁ Οὐίλ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σχοινί, ἀφοῦ ἐφίλησε πρῶτον τὸν Ἰακώβον, καὶ ἔπειτα τὸν Ἐβέλ καὶ τὸν Οὐσταριτζί, οἱ ὁποῖοι ἔστρεψαν ἄλλοῦ τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ κρύ- ψουν τὰ δάκρυά των.

Ὅταν ἡ βάρκα ἔπεσεν εἰς τὸ νερὸ, ὁ μικρὸς ἔπιπασε τὰ κουτιά.

—Τοῦλάχιστον ἔτσι, δὲν θὰ τὸν δούμῃ νὰ πεθαίνῃ. Εἶνε μία παρηγορία αὐτῶ, — εἶπεν ὁ Βρετό- νος, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὰ μάτια του. —Ἀπ' ἐναντίας, ἐκεῖνο τὸ πι- τσοῦνι θὰ μᾶς δῆ νὰ πεθαίνωμε, εἶπεν ὁ Βάσκος, παρατηρῶν τὴν βάρκαν, ἢ ὁποῖα ἐσάλευεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ τριῖστιου.

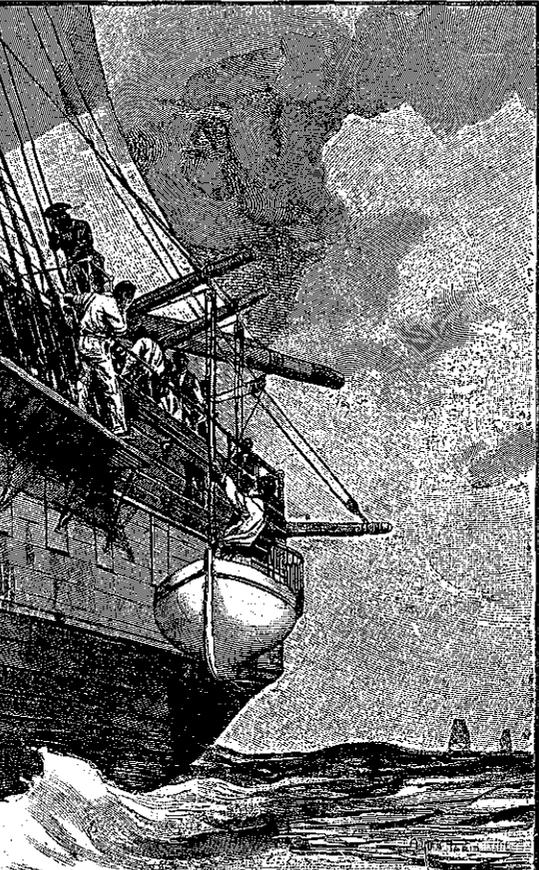
Καὶ ἐνῶ, σκυμμένοι ἀπὸ τὸ φι- λαρέτο, ἔκαμαν μετὰ τὰ χέρια των νεύματα ἀποχαριτετισμοῦ εἰς τὸν ναυτόπαϊδα, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀρκετὰ ὀπίσω, μίαν κραυγὴν τοῦ ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς των. Ὁ Γουλιέλμος ὀρ- θῶς ἐδείκνυεν εἰς αὐτοὺς μετὰ τὸ χεῖρ τὸ ἀγνωστον πλοῖον, ποῦ ἤρ- χετο ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικά.

Τὸ ἀγγλικὸν ἐκεῖνο πλοῖον ἐλο- γοδότησε πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἀλλὰ εἰς τὸ κέ- ρας τοῦ ἐπιδρόμου του ἐκυμάτιζεν ἡ γαλλικὴ σημαία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' ΕΙΣ ΤΟΠΟΥΣ ΜΑΚΡΥΝΟΥΣ

Ἐνῶ ὁ Οὐίλ ἐδλεπεν ὄνεира με ἀνοι- κτὰ τὰ μάτια εἰς τὸ κύτος τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητέ- ρας του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ὥραν ἢ κυρία Τερνάν, κυριευ- μένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἀνεξήγητα προαι- σθήματα, ἤσθανετο μίαν θανάσιμον ἀ- γωνίαν νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν τῆς.

Εἶχεν ἐν ἔτος νὰ λάβῃ εἰδήσεις διὰ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ ὅμως πρῶτην φορὰν τὴν ἐκυρίευσεν παρομοία συγκλίνησις. Βε-

«Ἡ βάρκα ἐταλαντεύετο κρεμασμένη...» (Σελ. 185, στ. α')

βαίως, ὁ μικρὸς τῆς Οὐίλ εὐρίσκειτο εἰς κίνδυνον, διὰ νὰ τὸ ἐνοῆ αὐτὴ με αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ ἡ καίμενη μητέρα, κα- ταστενωχωρημένη, ἐστήκει ἀπὸ τὸ ἀ- γροτικὸν θρανίον, τὸ στημένον κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλον φοινίκια, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν τῆς.

Καθὼς ἐπήγαινε ν' ἀναβῆ τὰ σκαλο- πάτια τοῦ προαυλίου, μίαν δροσερὰ νεα- νικὴ φωνὴ ἤκούσθη.

—Εὐχαριστῶ, Φρέδ, εἰμπορεῖς νὰ γυρίσῃς πίσω, δὲν ἔχω διόλου διάθεσιν νὰ παίξω σήμερα.

—Καὶ γιατί, Ἄννα; —Δὲν εἰςέρω, εἶμαι με- λαγχολικὴ, πηγαίνω νὰ εὑρῶ τὴν μαμμά.

Καὶ ἡ φωνή, ποῦ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔτρεμεν ἐλαφρά.

—Θὰ ἔλθῃς αὔριο, Ἄν- να; ἠρώτησε μίαν βαρύτερα φωνὴν με ξενικὴν προφορὰν.

Ἡ ἀπάντησις ἦλθε μετὰ τινα δισταγμῶν.

—Ναί, πιστεύω... ἂν εἶμαι περισσότερον εὐδιά- θετη, παρὰ ἀπόψε.

—Χαίρε λοιπόν, Ἄννα.

—Στὸ καλὸ, Φρέδ' εὐ- χαριστῶ ποῦ ἔλαβες τὸν κό- πον' νὰ πῆς, σὲ παρακαλῶ, εἰς ὅλους ὅτι λυποῦμαι πολὺ ποῦ δέχομαι τὸ παιγνίδι μας.

Μία χειραψία ἀνηλλά- χθη, ὡς φαίνεται, καὶ ἔπειτα ἡ ἄμμος ἐφρίξεν ὀλίγον μετὰ γοργὰ βήματα τῆς κό- ρης, ἢ ὁποῖα ἐφάνη ἐμπρὸς εἰς τὸ σπῆτι.

Ἡ Ἄννα εἶχε τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ κορίτσια, χωρὶς νὰ εἶνε τέλειαι δεσποινίδες, δὲν εἶνε πλέον παιδιὰ. Ἡ τοῦ ὑψηλῆ, λεπτῆ, ἀλλὰ τὸ πλά- τος τῶν ὤμων τῆς καὶ ἡ